

owned by Khun Auswin
typed to Word by Khun Boonkiat
converted to PDF by Khun Ton

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of the life and to memorize Por Intarapalit, one of greatest writers in Thai fiction history.

ห้องห้องสมุทร

ป.อินทรปาลิต

บนตึกร้อนเหมือนอยู่ในเตาอบ สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วจึงพากันลงมานั่งเล่นที่สนามหน้าบ้าน ตั้งวงเลี้ยงสุรากันบนเสื่อจันทบุรีผืนใหญ่ วิกที่ต่างประเทศโซดาเย็นเจี๊ยบและกับแก้มอย่างตึกอีกหลายจานตามธรรมดาของคนมีเงิน

มันเป็นเวลา ๑๗.๐๐ น.เศษ

ถึงแม้แสงแดดจะอ่อนลงบ้าง แต่ความร้อนอบอ้าวของอากาศก็ยังไม่คลายลงแม้แต่น้อย เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นุ่งวันพีชคือกางเกงขาสั้นสีเบ้งเพียงตัวเดียวไม่ได้สวมเสื้อชั้นในนั่งพุงพลุ้ยมองดูคล้ายกับอึ้งอ่าง เหงื่อหัวล้านไหลชุ่มโชก พล, กิมหงวน และ ดร. ดิเรก แต่งกายสะอาดเรียบร้อยตามเคย นิกรนุ่งวันพีช ผ้าขาวม้าเก่า ๆ คณะพรรคสีสหายตีหมัดแลกกันพอหอมปากหอมคอโดยเฉพาะนิกรตั้งหน้าตั้งตากินแต่กับแก้ม

นายแพทย์หนุ่มเต็มไปด้วยความทุนทุรายเพราะความร้อนของอากาศ แต่ไม่ได้บ่นบ่นว่ากระไรส่วนเสียหงวนบ่นกะปอดกะแปดตลอดเวลา

“ว่า--ร้อนอะไรอย่างนี้ไวย ประเดี๋ยวพอกแก้มผ้าหมดเลย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“ก็เอาซี ใครเขาไปว่าอะไรแก่ละ”

อาเสียสิ้นศีรษะ

“ไม่ได้หรือครับ ขึ้นแก้มผ้าหมาก็พัดผมเท่านั้นเอง เอ๊ย---อากาศร้อนยั้ง ทำงานทำการไม่ได้ เมื่อไรจะหมดหน้าร้อนเสียทีนะ”

ดร. ดิเรก ยกแก้วน้ำสี่เหลี่องขึ้นจิบแล้วพูดกับกิมหงวน

“เมื่อไทยยังดี ถึงร้อนก็พอทนได้ ที่อื่นเดียร้อนกว่านี้หลายเท่า น้ำในคลองเดือดพล่านเลย น้ำลายในปากยังร้อนจี๋ อินเดียหน้าร้อนร้อนที่สุด หน้าหนาวหนาวที่สุด ถึงกับบ้วนน้ำลายออกมากกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง”

อาเสียขมวดคิ้วย่น

“โกหก”

ดิเรกหัวเราะ

“ก็โกหกนะซี” แล้วเขาก็หันมาทำตาเขียวกับนิกร “เฮ้ย ๆ ๆ เพลามือไว้บ้างซีไวย กินเอา ๆ คนอื่นไม่ต้องกิน สลัดจานบ่อเริ่มพวกเรามัวแต่คุยกัน แกยัดคนเดียวเกือบหมดแล้ว”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ก็มัวแต่สวดกันหาหอกอะไรละ อากาศมันร้อนรู้อยู่แล้ว บ่นไปก็เท่านั้นเอง กันไม่เคยบ่นเลย ร้อนหรือหนาว ฝนตกแดดออกกันทนได้ขอให้ได้กินอิมและนอนหลับก็แล้วกัน”

รถจักรยานสามล้อคันหนึ่งแล่นเข้ามาในบ้าน “พัชราภรณ์” กิมหงวนแลเห็นเข้าก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย--นั่นใครเอาตุ่มใส่รถมาวะ”

คราวนี้สีสหายต่างมองดูสภาพสตรีผู้สูงอายุนั่งจุ่มน้ำร้อนหน้าคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่บนรถ

“คุณหญิงน้อม” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อุทานเบา ๆ

คราวนี้สี่สหายก็จำคุณหญิงน้อมได้ ท่านเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอของคุณหญิงวาดซึ่งคณะพรรคสี่สหาย รู้จักท่านดีเพราะคุณหญิงน้อมเคยมาเยี่ยมคุณหญิงวาดบ่อย ๆ แต่ตอนหลังท่านหายหน้าไปหลายเดือน คุณหญิงน้อมพอมีอันจะกินอยู่บ้านสวนตลิ่งชันในคลองบางกอกน้อย

จักรยานสามล้อแล่นมาหยุดห่างจากคณะพรรคสี่สหายเพียงเล็กน้อย คุณหญิงน้อมลุกขึ้นจากที่นั่งด้วยความลำบากยากเย็น ค่อย ๆ ก้าวลงจากสามล้อ ทันใดนั้นเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และสี่สหายก็ยกมือไหว้คุณหญิงน้อมในฐานะที่เป็นเพื่อนเกลอของคุณหญิงวาด

คุณหญิงน้อมรีบรับไหว้ทันที

“สวัสดิ์ค่ะ เจ้าคุณ สวัสดิ์ทุก ๆ คน”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“หายหน้าไปเสียนานเชียวครับ คุณหญิงได้ข่าวว่าไม่สบายใช่ไหมครับ”

“ค่ะ ดิฉันป่วยเสียสามเดือน” แล้วท่านก็ยิ้มให้สี่สหาย “ยังพึ่งพ้อหลานชายสบายกันดีหรือ”

เจ้าแห้วประนมมือแล้วพูดแทนสี่สหาย

“รับประทานสบายดีครับ”

คุณหญิงน้อมกลืนน้ำลายเอือก

“เปล่า ๆ ฉันไม่ได้ถามแก อ้อ—ตาแห้วนี่ ฉันนึกว่าแกหายทะเล้งแล้ว อย่างนี้ถ้าแกเป็นคนใช้ฉันละก็อ ฉันตบตายท่าเลย” แล้วท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่นายพัชราภรณ์ “คุณแม่เธออยู่ไหนพอล”

พลยิ้มให้ท่าน

“อยู่ครับ เชิญคุณป้าขึ้นไปบนตึกสิครับ คุณแม่กับคุณพ่อนั่งคุยกันอยู่ห้องโถงครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“คุณป้ามาจากบ้านสวนไม่เห็นมีอะไรติดมือติดเท้ามาฝากผมบ้างเลย ชี้ห่มชี้ห่มมาชมภูสุาแหมกยังได้”

คุณหญิงน้อมหัวเราะ

“ชมภูสุาแหมกมันวายหมดแล้วพ้อกร ที่สวนของป้าขณะนี้แม้แต่มะพร้าวกับส้มโอเท่านั้น”

“ก็ยินดีครับ เอมะพร้าวอ่อนมาฝากผมสักทะลายก็โอเรียนเลย”

“พ้อคุณเอ๋ย ป้าแก่แล้วแบกมาไหวหรือ”

“แก่อะไรครับ คุณป้ายังพริ้งอยู่เลย เนื้อหนังยังเต่งตึง มองไกล ๆ เหมือนอายุสัก ๒๐ กว่า ๆ”

คุณหญิงน้อมยิ้มแก้มแทบแตก พล พัชราภรณ์ กล่าวกับเจ้าแห้วคนใช้จอมแก่นของเขา

“เฮ้ย พาคคุณป้าขึ้นไปหาคุณแม่”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วลุกขึ้นยืน

“รับประทานเชิญบนตึกขอรับ”

“เออ---ขอบใจ”

เจ้าแห้วเดินนำหน้าพาคคุณหญิงน้อมขึ้นไปบนตึก คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ร่วมวงดื่มเหล้าและสนทนากันต่อไป

“คุณหญิงน้อมนี่นะ เมื่อก่อนนี้เกรวยมากนะหลานชาย” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เสาให้สี่สหายฟัง “เดี๋ยวนี้แยแล้วสวนของท่านก็จำนองแม่เจ้าพลไว้ห้าหมื่น”

กิมหงวนพยักหน้าซ้ำ ๆ

“ทำไมถึงจนล่ะครับ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“ก็อะไรเสียอีกเล่า การพนันนี่ซี คุณหญิงน้อมชอบมากเล่นทั่วไป จับยี่เก้, ไฮโล, เผลอกระทั่งแทงม้า ท่านแทงม้าที่หนึ่งตั้งห้าหกร้อยเพราะการพนันทำให้ทรัพย์สมบัติต้องวิบัติ มรดกที่เจ้าคุณรณภพ ๒ ทั้งไว้ให้น้อยอยู่หรือ เล่นเสียพักเดียวเท่านั้นแยะไปเลย มานี้ก็น่ากลัวจะมาขอผลัดผ่อนหนี้สิน”

พลว่า “จริงครับคุณอา แต่ก่อนคุณป้ารวยมากทีเดียว”

อาเสียพูดเสริมขึ้น

“รวยเท่ากันได้ไหม”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

“สำหรับแกต้องยกไว้เป็นพิเศษ เขารู้กันทั่วเมืองไทยแล้ว แกคือมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย”

กิมหงวนยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“นึกว่าป้าอึ้งอ่างแกรวยกว่ากัน กันจะได้แสดงความมั่งมีห้กหน้าคุณป้า”

นิกรมองดูกิมหงวนอย่างชื่นชม

“ชาติก่อนแกคงจะสร้างบุญกุศลไว้มาก ชาตินี้แกถึงได้เกิดมาบนกองเงินกองทอง คนเราแล้วแต่บุญวาสนา บางคนอึดคัดขัดสนมีเงินอยู่หรือมแหร้ม บางคน....”

เจ้าคุณปัจจนึก ๒ พูดโพล่งขึ้น

“เงินอะไรของพ่อแกวะ มีหรือมแหร้ม”

“อ้าว ก็มีนิดหน่อยนะซีครับ”

ท่านเจ้าคุณค้อนควับ

“แล้วทำไมแกไม่บอกว่ามีนิดหน่อย”

นายจอมทะเล้นรีบอธิบายทันที

“ผมพูดแบบสำนวนสระวังนี่ครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๒ ยกมือชี้หน้าลูกเขยของท่าน

“ระวังฉันจะสระวังปากแกด้วยเท้า ไม่ว่าจะพูดคุยเรื่องอะไร แกมักจะจวกมาพูดพาดพิงถึงกระบานฉันเสมอ อากาศร้อนอย่างนี้อ่ากระเข้านะไว้ย เดียวก็จะเตะเข้าให้เท่านั้นเอง”

นิกรว่า “เสื่ออยู่ดี ๆ เอาไม่ไปแหยหัวเสื่อเล่น รู้อยู่เต็มอกแล้วว่าคนหัวล้านใจน้อย ยังจะกระเข้าอีก”

“ไม่ต้องอธิบายไว้ย” เจ้าคุณปัจจนึก ๒ เอ็ดตะโร

นายจอมทะเล้นหัวเราะคิก จัดแจงผสมวิสกี้โซดาให้พ่อตาของเขาเป็นการประจบเอาใจ

“อย่าโกรธเลยครับ คุณพ่อมาพบนินเหล้ากับผมดีกว่า”

ท่านเจ้าคุณยิ้มออกมาได้

“หน้อย---อย่างแกจะมาสู้อะไรฉัน โดนเข้าสักสามสี่ก๊งแกก็นอนกั้งพูดไม่มีสติ”

“อ้าว พนันกับผมใหม่ล่ะครับ”

“มา---อ้ายกร เอากันเท่าไร”

“พันบาทครับ เราตีมันคนละแก้วเรื่อยไปจนกว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะหมอบพุบ แล้วคนที่ไม่เมาก็ชนะ มา--- คุณพ่อ มือขึ้นผมเรื่องกินเหล้าใคร ๆ ก็ต้องชุกผม พุดแล้วคุณพ่อจะว่าผมคุย วิสก็อย่างนั้นผมอาจจะตีมรดกเดียวให้หมดขวดก็ได้” พุดจบนิกรก็เอื้อมมือหยิบขวดวิสก็มาถือ เปิดจุกขวดออก “เฮ้ย---ดูนี่ไว้วัยพวกเรา คุณนิกร จะแสดงการตีมเหล้าเพียว ๆ ให้อู ตีมที่เดียวหมดขวดเลย”

นายแพทย์หนุ่มรีบแย่งขวดเหล้ามาจากนิกร

“ลำบากนักก็อย่าตีมเลยวะ กันซี่เก็ยจรัษาแก ขึ้นแดกเหล้าไปหมดขวดแกไม่ตายก็คางเหลือง คนอย่างแกมันมักอวดดีไม่ผิดอะไรกับนายอาหะหมัดมหาเล็กของท่านมหาราชจักรพรรดุมาร.....หมอนั้น.....”

กิมหววนเอื้อมมือปิดปาก ดร. ดิเรก

“พอ อย่าเล่าดีกว่า เรื่องเมืองอินเดียของแกฟังแล้วปวดสะตือ วันหนึ่ง ๆ เล่าตั้งโกฏิหน รู้สึกว่าแก่นิยมประเทศอินเดียมากที่สุด”

“อโรรัน อินเดียเป็นประเทศที่เก่าแก่ที่มีความเจริญรุ่งเรืองกว่าใคร ๆ ศิลปวัฒนธรรมของอินเดียแพร่หลายไปทั่วโลก บัดนี้อิสรภาพของอินเดียกลับคืนมาแล้ว โอ---อินเดียเดอะเกรท อินเดียจะใหญ่ยิ่งในอนาคตอันใกล้ อินเดียจะเป็นผู้นำประเทศต่าง ๆ ในมหาเอเชียนี้ ขอให้อินเดียจงเจริญ ไชโย”

นิกรทำคอย่น มองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างแปลกใจ

“หมอ” แล้วนิกรก็หัวเราะ “นั่นแกพุดหรือเหล้าพุดไว้วัย”

“กันพุด” ดิเรกตอบเสียงหนัก ๆ

“อือ แกไม่เคยบ้วนน้ำลายเหมือนวันนี้เลยนี่หว่า”

พลพุดเสริมขึ้น

“ตามธรรมดาดิเรกมันไม่ใคร่พุดกับใครหรอก แต่ถ้าใครเอ่ยถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเทศอินเดียแล้ว ดิเรกจะต้องคุยพุงน้ำลายแตกฟองเลย”

ดร. ดิเรกหัวเราะลั่น ต่อจากนั้นคณะพรรคสี่สหายก็ตีมเหล้าและสนทนากันต่อไป เจ้าแห้วถือซามแกงเผ็ดไก่ค้อย ๆ เดินสโลมาร์ชลงมาจากบันไดหน้าตึกด้วยความระมัดระวังเพราะแกเต็มซามโคมโบใหญ่และกำลังร้อนจี๋ เจ้าคุณร้องตะโกนถาม

“อะไรวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“รับประทานแกงไก่ครับ รับประทานคุณนินให้กระผมเอามาให้”

นิกรตีมือแป๊ะ

“เด็ดขาดเลย กำลังนึกอยากกินทีเดียว เดี๋ยว ดี ๆ ไว้วัยอ้ายแห้ว อย่าให้หกนา โดนเตะเลยมึง”

เจ้าแห้วสวดขากางเกงตัวเองหาล้มป้าบ ซามแกงกระเด็นหือแตกเพลิง สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ต่างร้องอะอะเอ็ดตะไรด้วยความเสียดาย พลยกมือเกาศีรษะ

“โธ---อ้ายแห้ว อ้ายบัดซบ เดี๋ยวยังโงะไม่ดูตาม้าตาเรือ มานี่มาให้ข้าเขกกระบานเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วหน้าค้อย ๆ ลูกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น ถลกขากางเกงขึ้นมองดูหัวเข่าซึ่งถลอกปอกเปิก แล้วเดินกะย่องกะแย่งเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย

“รับประทานขากางเกงตัวนี้มันยาวเกินไปครับ”

นิกรบ่นพิมพ์พาลุกขึ้นเดินไปที่บันไดตึก ทรวดตัวนั่งยอง ๆ มองดูแกงเผ็ดไก่ซึ่งหาเรียกรวดอยู่บนถนน แล้วนิกรก็เอื้อมมือหยิบชิ้นไก่ใส่ปาก เลือกดูที่ไม่เป็นเปรอะ

“อ้อ ไม่เลวไว้ย พี่นั่นแกงไก่แน่ไปเลย”

ดร. ดิเรก เอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ย สกปรก แดกเข้าไปได้รอะ”

นายจอมทะเล้นหันมายกคิ้ว

“ไม่เป็นไรหรอก กันไม่ถึง แกงตั้งซามคิดเป็นเงินก็หลายบาท”

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอือกหันมาทางเจ้าแห้ว

“ไปบอกคุณนั่นขอแกงอีกซาม”

เจ้าแห้วลุกขึ้นเดินบ่นพิมพ์พาลุกขึ้นไปบนตึก นิกรกลับมา นั่งรวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขา ส่งไก่ชิ้นหนึ่งให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ

“เอาซีครับ คุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณตวาดแว๊ด

“ไม่กิน”

“อ้าว ไม่กินผมกินเอง” แล้วนิกรก็ยกชิ้นไก่ใส่ปากเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย

พลถอนหายใจเอือกใหญ่

“ตะกละฉิบหายเลยอ้ายเปรตนี่”

“ช่างกู ตะกละอิมท้องจ้องท้องแห้ง อ้ายเสียส่งขวดเหล้ามานี้”

กิมหงวนรีบส่งขวดวิสกี้ให้โดยเร็วแล้วก็ปลงอนิจจังในความตะกละตะกรามของนายจอมทะเล้นเพื่อนเกลอของเขา อีกสักครู่หนึ่งเจ้าแห้วก็ถือซามใส่แกงเผ็ดไก่ลงมาจากหน้าตึก คราวนี้เดินตามสบายโดยไม่ต้องระมัดระวังเพราะมีแกงไม่ถึงครึ่งซาม เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ เอื้อมมือรับซามแกงไก่จากเจ้าแห้ว แต่แล้วซามแกงก็พลัดตกจากมือเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ หล่นลงบนเสื้อจันทบุรีแตกละเอียด น้ำแกงกระเด็นถูกเสื้อกางเกงสี่สหายคนละเล็กน้อย

“ว้าว” เจ้าแห้วเอ็ดตะโร “รับประทานอย่ารับประทานเลยครับแกงไก่ รับประทานซี้ไก่ก็แล้วกัน รับประทานขึ้นขึ้นไปขอคุณนั่นอีก น่ากลัวรับประทานโดนถีนแน่”

นิกรมองดูพวดตาของเขาอย่างเคือง ๆ

“อะไร แก่แล้วยังซุ่มซามเป็นเด็ก ๆ ไปได้ เมื่อกี้อ้ายแห้วทำหก ตานี้คุณพ่อทำเอง ถ้าเป็นเด็กเป็นเล็กก็เห็นจะถูกเขี่ยแน่”

ท่านเจ้าคุณนึกฉิวตัวเอง

“อ้อ มันหกไปได้ยังงี้วะ น่าเสียดายจริงฮิ”

นิกรเก็บชิ้นไก่ใส่ปากอีก พลส่งเจ้าแห้วให้ขึ้นไปเอาผ้าซั้วบนตึกมาเช็ดเสื้อจันทบุรีให้เรียบร้อย

เวลาผ่านไปตามลำดับ วิสกี้ต่างประเทศชั้นดีหมดขวดแล้ว สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ครึกครื้นรื่นเริงไปตามกัน อำนาจแอลกอฮอล์ทำให้ลืมความอบอ้าวของอากาศ นิกรร้องเย่เกเสียงลั่น

ถึงเดือนห้าหน้าร้อน

คนมีเงินไปพักผ่อนนอนที่หัวหิน

คนจนอดทนเหลือเหนือไหลชุ่ม

ร้อนกายก็ไม่กลัวเหมือนไม่มีจะกิน

คนมีเงินสำออยพอร้อนหน่อยจะตายดิน.....

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะครืนเมื่อเห็นนิกรำป้อ แต่แล้วนิกรก็หายเมาทันทีรีบหลุดตัวนั่งเมื่อแลเห็น
คุณหญิงวาดพาตัวคุณหญิงน้อมออกมาหน้าตึกใหญ่ ท่านทั้งสองมีกิริยาสนิทสนมต่อกันมาก

คุณหญิงวาดยื่นคุยกับเกลอเก่าของท่าน สักครูก็ร้องเรียกเจ้าแห้ว

“แห้ว แห้วเอ๊ย”

เจ้าแห้วเงยหน้าขึ้นมองดูคุณหญิงวาดแล้วหันมามองดูสี่สหาย คุณหญิงวาดชักจิกก็ส่งเสียงเอ็ดตะโร

“เรียกมึงนั่นแหละ ยังจะเหลียวไปดูใครอีก”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานเคยเรียกอ้ายแห้ว วันนี้รับประทานเรียกแห้วเฉย ๆ” แล้วเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นรีบเดินเข้าไปหา

“เอารถไปส่งคุณหญิงน้อมที่ทำข้างวังหน้าหน่อยเร็ว ๆ ไว้ย เตี้ยจจะไม่ทันเรือแท็กซี่เที่ยวสุดท้าย”

“ครับผม” เจ้าแห้วรับคำสั่งวิ่งตื้อตรงไปที่โรงรถ คุณหญิงวาดจูงมือเพื่อนเก่าของท่านลงจากบันไดตึก
เข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย แล้วท่านก็เล่นงานหลานชายจอมทะเล้นของท่าน “อ้ายเปรตนี่ละรุ่มร่ามเหลือเกิน
นุ่งผ้าขาวม้าสั้น ๆ ผืนเดียวเท่านั้น แยกไปใครมาขายหน้าเขาจะตาย ทุเรศนัก”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“คุณป้าไม่ใช่คนอื่นนี่ครับ ที่นุ่งวันพีชอย่างนี้ก็เพราะมันร้อนครับคุณอา”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวกับคุณหญิงน้อม

“เชิญนั่งคุยกับผมก่อนซีครับ คุณหญิง”

“ไม่นั่งละคะเจ้าคุณ เย็นมากแล้ว ประเดี๋ยวเรือแท็กซี่หมด ดิฉันจะต้องนั่งแกร่วไปในเรือจ้างถึงบ้านค้า
มีด เจ้าคุณหมูนี่ถ้าจะสุขสบายดี รู้สึกว่าอ้วนขึ้นมาก”

“ครับ สบายดี”

ดร. ดิเรก พุดเสริมขึ้น

“ว่าง ๆ ผมจะพาเพื่อน ๆ ไปเที่ยวสวนคุณป้านะครับ”

“นั่นแหละ ไปซีพ่อดิเรก ป้ายินดีรับรองเสมอ แต่จะไปเมื่อไหร่ให้จดหมายบอกล่วงหน้า ป้าจะได้เตรียม
การรับรองอย่างเต็มที่”

“คาดีลแล็ค” คลานออกมาจากโรงเก็บเล่นมาตามถนนลอดใต้ตึกตรงมาจอดข้างหน้าคณะสี่สหาย
คุณหญิงน้อมสวมกอดคุณหญิงวาดด้วยความรัก

“ลาละนะแม่वाद แล้วพุงนี้อย่าลืมนะ”

“จ๊ะ ไม่ลืมหืออก ไปเถอะเธอ เตี้ยจจะคำมีตมาเย็น ๆ ทำไมก็ไมรู้ ได้คุยกันประเดี๋ยวประด๋าวเท่านั้นเอง
พุงนี้ก่อนเที่ยงฉันจะไปถึงบ้านเธอนะ”

คุณหญิงน้อมพยักหน้า

“ฉันจะส่งเด็กให้ทำข้าวมันส้มตำ แกงไก่ไว้ต้อนรับเธอ” แล้วคุณหญิงน้อมก็หันมายกมือไหว้เจ้าคุณ
ปัจจนึก ๆ “ลาละคะ เจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณรีบรับไหว้

“สวัสดีครับ”

สี่สหายต่างยกมือไหว้คุณหญิงน้อม เจ้าแห้วเปิดประตูตอนหลังรถออก คุณหญิงน้อมพาร่างอันอ้วน จ้ำมำขึ้นไปนั่งบนรถอย่างภาคภูมิ แล้วเจ้าแห้วก็ขึ้นนั่งประจำที่คนขับ สตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์นำ “คาดีลแล็ค” เก๋ง แล่นออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” คุณหญิงวาดมองดูเพื่อนเก่าของท่านจนลึบตา

“เฮ้อ คนเราชวดลูกชานเถาะมะโรงมะเส็งมะเมี่ยมมะ.....”

พลหัวเราะก๊าก

“อะไรครับคุณแม่”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ ทรวดตัวนั่งร่วมวงกับสี่สหาย “คุณหญิงน้อมนะซี แต่ก่อนนี่เมื่อครั้งเจ้าคุณยังไม่ สิ้นบุญ ใคร ๆ ก็รู้ว่าคุณหญิงเป็นเศรษฐีใหญ่ เดียวนี้แย่งลงไปทุกวัน ยิ่งเล่นการพนันก็ยิ่งสิ้นเนื้อประดาตัว”

นิกรมสมวิสกี้โซดาร์ส่งให้คุณหญิงวาดแล้วกล่าวถาม

“คุณป้ามาหาคุณอาทำไมครับ”

“หือ ท่านมาปรึกษากับอาจะขายเครื่องเพชรเก่าแก่แต่ดั้งเดิมของท่าน ซึ่งมีอยู่มากมายคิดเป็นเงิน เกือบสองแสน คุณหญิงน้อมอยากจะขายเครื่องเพชรเอาเงินมาไถ่ส่วนที่จำนองเอาไว้ เครื่องเพชรของท่านสวย มากทีเดียว อาอยากจะรับซื้อไว้จะได้เอามาให้พวกเมีย ๆ ของแกใช้ คุณหญิงน้อมก็เต็มใจขายให้อามากกว่าคน อื่น เลยนัดให้เอาไปดูเครื่องเพชรที่บ้านสวนพุ่มนี้ อาจะชวนพวกแกไปด้วย พุ่มนี้วันอาทิตย์ไม่มีใครติดธุระอะไร ไม่ใช่หรือ”

นิกรว่า “เรานัดกันไปเที่ยวบางปูครับ อ้ายหงวนเขาอยากเดินกั้วราฆ่า หมูนี้กำลังคลั่งเดินรา”

คุณหญิงวาดทำหน้าเบ้

“อาไม่เห็นว่ามันจะสนุกสนานที่ตรงไหน มองดูกระดูกที่ติดแห้ง ๆ เหมือนคนเป็นสันนิบาตลูกหมา ยัก เอยักษ์ไหลลคล้าย ๆ ถูกใครถีบ ไปเที่ยวสวนกันดีกว่า ถ้าหากว่าอาตกลงซื้อเครื่องเพชรคุณหญิงน้อม ขากลับพวก แกจะได้ทำหน้าที่คุ้มกันอา ส่วนเงินส่นะอาไม่เอาไปหรือก เขาแต่สมุดเช็คไปก็พอ ตกลงกันเท่าไรก็เซ็นเช็คจ่าย ให้แม่ น้อมเขา สำคัญขากลับเท่านั้น ดีไม่ตีถูกจี้กลางทางแยเลย”

พลว่า “ถ้ายังงั้นพวกผมต้องไปกับคุณแม่แน่นอน”

“เฮอ ยังงั้นซิลูก” แล้วคุณหญิงก็ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นจิบ พอรู้ว่าเป็นเหล้าท่านก็ทำหน้าเบ้ เหยียงแก้ว เข้าไปในสนามเอ็ดตะโรนิกร “บ้างจริงเหียวแกนี่ ดันส่งเหล้ามาให้กินได้”

สี่สหายหัวเราะครืน คุณหญิงวาดลุกขึ้นยืนมองดูจานกับแกลั่มแล้วพูดขึ้น

“ประเดี๋ยวอาจะให้นั่งม่อมเอากับแกลั่มมาให้ถือใส่กรอกกระป๋องและดับทานของเราเมื่ออยู่เยอะเยะ อย่ากินกันให้ถึงคลานล่ะ อากาศร้อนอย่างนี้กินพอหอมปากหอมคอเถอะ” พุดจบท่านก็พาตัวเดินไปที่ตึกใหญ่ ปล່อยให้คณะพรรคสี่สหายสนุกสนานกันตามเรื่อง

วันรุ่งขึ้น

ในราว ๙.๐๐ น. เศษ บุฉิกแก๊งสี่ฟ้าได้พาคุณหญิงวาดพร้อมด้วยสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉนิก ๙ ออก จากบ้าน “พัชรภรณ์” มุ่งตรงมายังท่าช้างวังหน้า เจ้าแห้วส่งเจ้านายของเขาที่นั่นแล้วก็นำรถกลับบ้าน คุณหญิง ส่งให้มารับ ๑๕.๐๐ น. ตรง

โดยเรือยนต์แท็กซี่ท่าช้างวังหน้า-บางกรวย คุณหญิงวาดกับคณะพรรคสี่สหายได้เดินทางไปบ้านสวน ของคุณหญิงน้อมโดยสวัสดิภาพ คุณหญิงน้อมได้ต้อนรับขับสู้เพื่อนเกลอของท่านอย่างดีที่สุด

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันกันเรียบร้อยแล้ว คุณหญิงน้อมก็นำเครื่องเพชรของท่านทั้งหมดมา เสนอขายให้คุณหญิงวาด โดยขายเหมารวม ๓๐ กว่าชิ้น มีแหวนเพชรลูกเรือนงาม, จี้เพชร, ต่างหูเพชร, สร้อยเพชร, กำไลเพชรล้วนแต่เป็นของเก่าแก่ฝีมือช่างทองหลวงในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช ไม่ใช่ฝีมือช่างจีนในสมัยนี้ แต่ละชิ้นสวยงามมาก ใช้เพชรเก่าแก่และเพชรลูกล้วน

คุณหญิงน้อมเสนอขายในราคาแสนห้าหมื่นบาท คุณหญิงวาดต่อแสนสองหมื่น ต่อกันไปต่อกันมา พอแลเห็นคุณหญิงน้อมร้องไห้บอกว่าที่ขายให้ถูก ๆ เช่นนี้ก็หวังจะให้เงินสมมติเก่าต่อไป คุณหญิงวาดก็ตกลงซื้อ ในราคาแสนห้าหมื่นบาท

เครื่องเพชรทั้งหมดถูกบรรจุในกล่องกำมะหยี่ขนาดใหญ่ซึ่งทำเป็นพิเศษ คุณหญิงวาดเซ็นเช็คส่งจ่าย แลเห็นคุณหญิงน้อมให้คุณหญิงน้อม จัดแจงห่อกล่องเพชรด้วยกระดาษสีน้ำตาลหลายชั้นแล้วท่านก็ถือไว้ตลอดเวลา

ในราว ๑๔.๐๐ น. คุณหญิงวาดกับคณะพรรคสี่สหายก็ลากลับ คุณหญิงน้อมใช้ให้คนของท่านเก็บผลไม้บรรจจุชลอมเล็ก ๆ หลายชลอมแจกคณะ สี่สหาย เป็นของขำร่วยคนละชลอม แล้วท่านก็ลงมาส่งที่ท่า

คุณหญิงวาดไม่ยอมกลับเรือแท็กซี่จึงจ้างเรือจ้างลำหนึ่งแจวลอยตามน้ำมา สี่สหายครึกครื้นรื่นเริงกันเต็มที่ การเที่ยวสวนวันนี้สนุกมาก นิกรแสดงการขึ้นต้นมะพร้าว เสียหงวนแสดงการขึ้นต้นหมากปรากฏว่าต่างคนต่างขึ้นไม่ได้

ดร. ดิเรกรู้สึกพอใจความสงบเงียบและอากาศที่สดชื่นตามสวนมาก เขาว่าคนอยู่ในสวนย่อมได้รับอากาศบริสุทธิ์ดีกว่าคนที่อยู่ในเมืองเพราะในเมืองบ้านเรือนแออัดยัดเยียดยานพาหนะทำให้เกิดฝุ่นละออง

เรือจ้างพ้นปากคลองบางกอกน้อย ในราว ๑๔.๐๐ น. เศษ ลมในแม่น้ำเจ้าพระยาแรงมาก คนแจวเรือซึ่งเป็นชายชราได้นำเรือข้ามฟากมาตามน้ำ ขณะที่เรือจ้างมาถึงกลางแม่น้ำก็เกิดอุบัติเหตุ หูแจวหลุด คนเรือจ้างเสียหลักเซถลาเกือบตกน้ำ คุณหญิงวาด ร้องเอะอะลั่น

“ว่ายังงัยกันพ่อคุณ อย่าให้ล่มนา เรือขวางแล้ว”

คนแจวเรือเหวี่ยงแห รีบตีตแจวกับหูแจวทันที

เรือกลไฟลำหนึ่งแล่นผ่านมาด้วยความเร็วสูง คลื่นของมันแรงมากวิ่งมากระทบเรือจ้างซึ่งกำลังขวางลำ ทำให้น้ำเข้ามาครึ่งค่อนลำเรือ สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และคุณหญิงวาดส่งเสียงเอ็ดตะโร

“เฮ้ย ยังงัยกันว๊าย” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ร้องลั่น “ใส่แจวเร็ว ๆ ซี้ อีกรูมเดียวเรือคว้านา”

พูดขาดคำ คลื่นของเรือกลไฟก็ปะทะเรือจ้างอีก คราวนี้เรือจ้างเอียงวูบจมลงทันที พลกับ ดร. ดิเรกช่วยลากคุณหญิงวาดออกมาจากประทุนเรือได้ กระเป๋าหนังจะเข้ใบใหญ่และกล่องเครื่องเพชรอันมีค่าหลุดจากมือ คุณหญิงวาดลอยละลิวและจมลงสู่ก้นแม่น้ำ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ดิ้นขลุกขลักอยู่ในประทุนเรือ สักครู่ก็หลุดออกมาได้ คณะพรรคสี่สหายต่างกู่ตะโกนร้องเรียกหากัน คนแจวเรือจ้างลอยละลิวไปไกลลิบร้องตะโกนขอความช่วยเหลือจากเรือกลไฟลำนั้นซึ่งกำลังหยุดและถอยหลังมาตามน้ำ

นิกรกับเสียหงวนว่ายน้ำเข้ามาช่วยพลกับ ดร. ดิเรกประคองคุณหญิงวาดซึ่งว่ายน้ำไม่ใคร่เป็น เรือกลไฟและเรือจ้างอีกหลายลำรีบเข้ามาช่วยเหลือ แต่แล้วเรือกลไฟ “ศรีนที” ซึ่งเป็นต้นเหตุทำให้เรือจ้างล่มก็ช่วยเหลือคณะพรรคสี่สหายไว้ได้ คนบนเรือช่วยกันดึงสี่สหายกับคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ขึ้นมาบนเรือส่วนคนแจวเรือจ้างว่ายน้ำหนีไปทางฝั่งพระนครแล้ว ไม่ยอมรับความช่วยเหลือเพราะกลัวจะเกิดภัยร้ายความ

คุณหญิงวาดมองไปทางที่เรือล่ม แล้วท่านก็ร้องไห้โฮ

“โอย---หมดแล้ว เครื่องเพชรและกระเป๋าเงินของแม่....”

สี่สหายหน้าจ๋อยไปตามกัน ต่างเชื่อว่ามันคงจมอยู่ก้นแม่น้ำ เจ้าคุณปัจฉิม ๔ จู๋ยกปากเบา ๆ ยกมือลูบ น้ำที่หัวล้านแล้วพูดขึ้น

“คุณหญิงเคราะห์ร้ายมาก อยู่ดี ๆ เสียเงินไปเกือบสองแสน เห็นจะไม่มีหวังได้คืนหรือครับ น้ำลึกอย่างนี้จ้างประดาน้ำงมก็ไม่สำเร็จ เขาติดกับเรือกลไฟลำนี้ก็ไม่ได้และจะเอาติดกับคนแจวเรือจ้างก็ไม่ได้ เรือเราล่มเพราะเหตุแจวหลุดทำให้เรือขวางลำ”

คุณหญิงวาด ร้องให้สะอึกสะอื้น

“ฮือ ๆ ๆ อยู่ดี ๆ ไม่ว่าจะดี หาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเอง โห ๆ ๆ ๆ “

นิกรม้วนปากแน่น คลี่ผ้าเช็ดหน้าปริมิตออก ยื่นเข้ามาจ่อจมูกคุณหญิง

“ซุ่มกยี้ดออกมาแล้วครับ ฮึดฮึดครับ นั้นยังงั้น”

กิมหงวนพูดปลอบใจคุณหญิงวาด

“อย่าเสียอกเสียใจให้มากเลยครับคุณอา ผมว่าบาปกับเคราะห์คนเราเมื่อถึงคราวที่มันจะต้องเสียเงินเสียทองมันก็มีเรื่องจะต้องเสีย”

ดร. ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไรน์ ออไรน์ ถ้าคุณอาหญิงไม่ขอซื้อเครื่องเพชรคุณบ่าก็คงไม่ต้องเสียเงินแสนห้าหมื่น”

ชายกลางคนร่างใหญ่แต่งกายขมุกขมอมเดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย แล้วแนะนำตัวเองให้ทราบ

“ผมเป็นนายท้ายเรือลำนี้ขอรับ ผมเสียใจเหลือเกินในอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น เรือจ้างของพวกท่านล่มก็เพราะขวางลำรับคลื่นเรือลำนี้เต็มที”

พลยืมให้นายท้ายเรือ “ศรีนที”

“ไม่เป็นไรพี่ชาย มันเป็นเรื่องเคราะห์ของตาคนแจวเรือจ้างที่ไม่พยายามเปลี่ยนเชือกหูแจวบ่อย ๆ เรือลำนี้เป็นของใคร”

“หลวงประกอบ ๔ ขอรับ ท่านจะให้ผมไปส่งที่ไหนล่ะครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ว่า “ไปท่าช้างวังหน้าช่วยไปส่งเราหน่อยนะ”

“ส่งซีครับ จะให้ไปส่งถึงไหนผมก็ต้องไปส่งเพราะผมมีส่วนที่จะต้องรับผิดชอบในอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนี้เหมือนกัน ถ้าเรือ “ศรีนที” ไม่แล่นผ่านมา เรือจ้างก็ยังไม่ล่ม ผมเสียใจจริง ๆ ครับ”

พลยกมือตบบ่านายท้าย

“เราไม่ได้ลงโทษนายท้ายหรือครับ ช่วยพาเราไปส่งท่าช้างวังหน้าก็แล้วกัน มันเป็นคราวเคราะห์ของเราเอง”

คุณหญิงวาดร้องไห้โฮ เสียหายเงินและเครื่องเพชรของท่าน ในกระเป๋าหนังจระเข้ยังมีสัญญาตู้ฮ็อก ๒ ฉบับ เข็มขัดทองของท่านอีกหนึ่งเส้น

นายท้ายเรือปืนราโทเรือมองไปทางหัวเรือตอนบนร้องตะโกนบอกนายท้ายที่สอง ซึ่งนั่งจับพวงมาลัยเรืออยู่ขณะนี้เรือเดินเครื่องเบา ๆ ลอยลำนิ่งเฉยอยู่กลางน้ำ

“เฮ้ย อ้ายเหี้ยม ไปท่าช้างไว้ย ท่าช้างวังหน้า”

เสียงระฆังที่ห้องเครื่องดังขึ้นสามครั้งติด ๆ กัน “ศรีนที” เลี้ยวเป็นวงกว้างกลับลำกลางแม่น้ำ แล้วเสียงระฆังก็ดังถี่ ๆ ติดกันอีก เครื่องเรือทำงานเต็มที่ตามคำสั่งของนายท้าย

เจ้าแห้วยืนแสร้งอยู่ในบริเวณศาลาน้ำท่าข้างวังหน้า เขาเพิ่งนำบุ๋กแก๊งมาถึงเมื่อสักครู่นี้เองมาก่อนเวลาที่ คุณหญิงวาดส่งไว้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

“ศรีนที” แล่นเข้ามาจอดเทียบสะพานน้ำ คณะพรรคสี่สหายพากันขึ้นจากเรือ เจ้าแห้วเห็นเข้าก็อ้าปากหวอทำหน้าชอปกอล

“รับประทานทางฝั่งธนะเข่าเพิ่งมีสงครามตักกันหรือครับ”

คุณหญิงวาดทำตาเขียว

“มึงอย่ามายั่วกูนะ เดี่ยวค่าเหล็กเลย”

เจ้าแห้วถอยหลังกรูด เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มให้เจ้าแห้ว

“เรือจ้างล่มไว้ย ถูกลื่นเรือไฟที่มาส่งเรา”

เจ้าแห้วพยักหน้าช้า ๆ

“อ้อ รับประทานผมนึกว่าทางฝั่งธนะเข่าเล่นสาดน้ำสงครามตักกัน” แล้วเจ้าแห้วก็ยกมือนับจำนวนเจ้านายของเขา “หนึ่ง-สอง-สาม-สี่-ห้า-หก-อ้อ----ครบแล้ว”

พลยกมือประคองกอดเอวคุณหญิงวาด

“ไปขึ้นรถกลับบ้านเราเถอะครับ คุณแม่”

คุณหญิงวาดสิ้นศรัทธา น้ำตาไหลพราก

“แม่ไม่ไปละ” ท่านพูดเสียงเครือ “แม่เสียตายเครื่องเพชรและเข็มขัดทองของแม่ แม่โดนน้ำตายดีกว่า ฮือ ฮือ”

“ว่า---” กิมหงวนตรง “เสียไปไม่ถึงสองแสน บ่นอยู่ได้”

“ก็แน่ละสิ กูไม่รวยเหมือนมึงนี่ ยังจะมาพูดดีอีก อ้ายฉิบหาย”

กิมหงวนทำคอเย็น หันมายิ้มกับดิเรก

“พูดปลอบใจคุณอาหน่อยเถอะ”

ดร. ดิเรกหัวเราะ เขยิบเข้ามายกมือจับแขนคุณหญิงวาด

“ไปบ้านเราเถอะครับ ไปนอนร้องละครเล่นที่บ้านดีกว่า ผมจะจัดการมเครื่องเพชรและข้าวของของคุณอา อย่างช้าอีกสามวันต้องได้คืน”

คุณหญิงวาดลืมหูลง

“จริง ๆ หรือดิเรก เธอจะมยังงี้ น้ำลืออกออกอย่างนั้น”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม ยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง

“ถ้าผมเป็นคนโง่ ผมก็จะจ้างประดาน้ำหรือพวกดำน้ำเก่ง ๆ ให้มางม แต่ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมของโลก ผมก็ต้องมโดยอาศัยวิชาความรู้ในทางวิทยาศาสตร์เป็นต้นว่า ใช้เรดาร์ค้นหาตำแหน่งเครื่องเพชรและกระเป๋าเงินของคุณอา เมื่อพบที่จมแน่นอน ผมก็จะลงไปงมเองโดยใช้เครื่องประดาน้ำแบบใหม่ ซึ่งผมจะประดิษฐ์คิดขึ้นชื่อว่าแต่กล่องเพชรใหญ่ ๆ เลยครับ มือชั้นผมต่อให้คุณอาโยนเข็มลงไปใต้น้ำผมก็หาได้”

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

“เธอไม่ได้พูดปลอบใจอานะดิเรก”

“โอ้---ให้ตื่นตายซีครับ ผมมมเครื่องเพชรเอามาให้คุณอาไม่ได้ภายในสามวันนี้ ผมก็ไม่ใช่ ดร. ดิเรก แม่น้ำเจ้าพระยาถืออย่างมากที่สุดไม่เกิน ๖๐ เมตร ไม่ยากเย็นอะไรหรือครับผม--- ดร. ดิเรกหัวนอก” แล้วดิเรกก็พยักหน้า

คุณหญิงโผเข้ากอดนายแพทย์หนุ่ม โผหน้าของท่านยิ้มแฉ่งแจ่มใสทันที

“ค่อยยังชั่วหน่อย ถ้างมได้อาจจะให้รางวัลแกอย่างงาม”

ดิเรกหัวเราะ

“รางวัลอะไรครับ”

“ซื้อบุหรี่ยี่ ๒ กระป๋อง”

นายแพทย์หนุ่มทำคายน

“ลำบากนักก็ต้องให้หรือครับ ผมเป็นหลานของคุณอาไม่ใช่คนอื่น ไม่ต้องมีรางวัลให้ผมหรือครับ”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“ไป---ไปไว้ยกลับบ้าน อาสบายใจแล้ว แฮ่---นี่กว่าไม่มีหวังที่จะได้ของกลับคืน ดิเรกรับรองอย่างนี้ค่อยใจขึ้นหน่อย”

เจ้าแห้วเดินนำหน้าพาเจ้านายของเขาตรงไปที่บูติกเก็งซึ่งจอดอยู่ริมถนน ต่อจากนั้นรถเก๋งคันงามก็พาคณะพรรคสี่สายออกจากท่าช้างวังหน้ากลับบ้าน “พัชรภรณ์” ทุกคนนอกจากเจ้าแห้วเปียกน้ำมอกล่อมอกแล่งไปตามกัน ดร. ดิเรกมีสีหน้าเคร่งขรึมไม่ยอมพูดอะไรกับใครอีกสมองของเขาต้องใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง ในเรื่องที่จะมเครื่องเพชรและกระเป๋าเงินของคุณหญิงวาดซึ่งจมอยู่กลางแม่น้ำเจ้าพระยาระหว่างปากคลองบางกอกน้อย

ไม่มีอะไร ที่เกินความสามารถของมนุษย์และ.... ไม่มีอะไรที่เกินความสามารถของ ดร. ดิเรก ฌรงฤทธิ์ นักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งทั่วโลกยกย่องว่าเป็นนักประดิษฐ์คนสำคัญของโลก

ดิเรกใช้เวลาเพียง ๓ วันเท่านั้น ประดิษฐ์คิดเครื่องมือสำหรับใช้ดำน้ำได้สำเร็จผล

ณ. บัดนี้ นายแพทย์หนุ่มกำลังเตรียมการทดลองประดิษฐ์กรรมของเขาในตอนบ่ายวันหนึ่ง

ภายในห้องวิทยาศาสตร์อันกว้างขวาง พล, นิกร, กิมหงวนและเจ้าคุณปัจฉิม ๕ กำลังกลายสภาพเป็นมนุษย์กลไปแล้ว ทั้ง ๔ คนสวมกางเกงขาสั้นสีเบ่ง ไม่ได้สวมเสื้อชั้นในแต่สวมรองเท้าประหลาดยาวประมาณ ๒ ฟุต ปลายรองเท้าแบนและใหญ่ขนาดใบพาย รองเท้าแบบนี้มีประโยชน์ช่วยให้ว่ายน้ำได้เร็วขึ้นอีก สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ กำลังช่วยกันผูกท่อออกซิเจนไว้ข้างหลัง คนหนึ่งมีท่อออกซิเจน ๒ ท่อปลายท่อมีสายยางติดกับหน้ากากสำหรับหายใจใต้น้ำ

เมื่อทุกคนติดท่อออกซิเจนเรียบร้อยแล้ว ดร. ดิเรกก็รับหน้ากากจากเจ้าแห้วส่งให้เจ้าคุณปัจฉิม ๕ และสามสหายคนละอัน หน้ากากนี้ใช้สวมปิดจมูกกับปากสนิทแนบเนื้อน้ำเข้าไม่ได้

ดร. ดิเรกอธิบายให้เพื่อนเกลอของเขาและเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ทราบ

“ระวังเกลียวสายยางให้ดี ต้องขันให้แน่นอย่าให้หลุดได้ ถ้าเกิดหลุดใต้น้ำอาจจะสลักน้ำตายก่อนที่จะพาตัวขึ้นมาบนผิวน้ำ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ มองดูหน้ากากในมือของท่านแล้วหัวเราะหึ ๆ

“ขอบกลไวย ไล่เข้าไปหน้าตาคงเหมือนหมู”

อาเสียมยิ้ม แก่ลึงพูดกระเซ้า

“ถึงไม่ใส่หน้ากาก หน้าตาของคุณอากี้เหมือนหมูอยู่แล้ว”

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว

“เดี๋ยวดิบเปรี๊ยะเข้าให้เลย ทะลึ่ง”

สามสหายกับเจ้าคุณบัจฉริก ฯ ต่างสวมหน้ากากตามคำแนะนำของ ดร. ดิเรก เจ้าแห้วช่วยเหลือเจ้านายของเขาอย่างแข็งแรง แล้ว พล, นิกร, กิมหวนกับท่านเจ้าคุณก็กลายเป็นมนุษย์กบ พร้อมทั้งจะปฏิบัติการได้น้ำได้ไม่ว่าจะเป็นนม น้ำลำคลองหรือในท้องทะเลลึกก็ตาม

ดร. ดิเรก ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ หันมายกคิ้วกับเจ้าแห้ว

“สำเร็จ สำเร็จแน่ ๆ อ้ายน้องชาย ไม่มีอะไรที่ ดร. ดิเรก ทำไม่ได้ ประเดี๋ยวฉันจะทดลองให้แกดูที่สระใหญ่หลังบ้าน”

เจ้าแห้วพยักหน้าหงึก ๆ

“อิท อีส วันเดอฟูล คุณหมอ”

ดิเรกหัวเราะ

“ถ้ามันลำบากนักละก็ขอ พูดภาษาไทยกับข้าดีกว่า”

เจ้าแห้วยิ้มแหย ๆ

“นั่นนะซีครับ รับประทานผมเองก็พูดได้เพียงนิด ๆ หน่อย ๆ อย่างที่ฝรั่ง ๆ พูดว่าสะเน็ค ๆ พิซ ๆ”

นายแพทย์หนุ่มทำตาปริบ ๆ

“สะเน็ค ๆ พิซ ๆ”

“ออไรน์ ู ๆ ปลา ๆ ยังไงละครับ รับประทานผมพูดภาษาอังกฤษได้อย่างงู ๆ ปลา ๆ เท่านั้นเอง”

ดร. ดิเรกหัวเราะงอหาย ทันใดนั้นเองมีเสียงใครเคาะประตูห้องดังขึ้นตืด ๆ กันหลายครั้ง

“ใคร” ดิเรกร้องถาม

“เจ้านายไว้ว”

ดิเรกอมยิ้มพยักหน้ากับเจ้าแห้ว

“ไปเปิดประตูให้คุณหาหญิงท่านหน่อย”

เจ้าแห้วรีบเดินไปเปิดประตูทันที คุณหญิงวาดพาตัวเดินเข้ามาในห้องอย่างรีบร้อน พอแลเห็นมนุษย์กบทั้ง ๔ คน ท่านก็หยุดชงักทำหน้าตื่น ๆ ขอบกล

“พอดิเรก นี่นะเราจะเครื่องแบบดำน้ำ”

“ออไรน์ นี่แหละครับมนุษย์กบ”

“อู๊ตาย” คุณหญิงวาดอุทาน มองดูหน้าเจ้าคุณบัจฉริก ฯ แล้วหัวเราะคิก “เข้าที่จังคะ เจ้าคุณคะ เสียอย่างเดียวไม่มีหมวกปิดหัวล้าน”

“อ้าว” เจ้าคุณอุทานอย่างเคือง ๆ “พูดไปพูดมาก็วกมาที่กระบานผม”

คุณหญิงวาดอมยิ้ม มองดูมนุษย์กบทีละคน แล้วท่านก็กล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม

“พวกเราไปประชุมพร้อมกันอยู่ที่สระหลังบ้านแล้ว เจ้าคุณใช้ให้อามาถามเธอว่า เมื่อไหร่จะพามนุษย์กบไปทดลองให้ดูเสียที”

ดร. ดิเรกพยักหน้า

“ไปเดี๋ยวนี้แหละครับ”

“เออ---ก็ไปสิ เขากำลังอยากดูกัน”

นายแพทย์หนุ่มพาคณะพรรคของเขาเดินออกไปจากห้องวิทยาศาสตร์ คุณหญิงวาดติดตามมาด้วย พวกเขาใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชราภรณ์” ยืนจับกลุ่มกันอยู่ทางหลังตึก พอแลเห็นมนุษย์กบต่างก็ส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อ วิพากวิจารณ์กันต่าง ๆ นา แล้วก็ชมเชยความสามารถของ ดร. ดิเรกที่ประดิษฐ์คิดเครื่องมือดำน้ำได้ในเวลาอันรวดเร็ว พวกเขาใช้ชายหญิงต่างห้อมล้อมมนุษย์กบเดินตรงไปยังสระใหญ่หลังบ้าน

บ้าน “พัชราภรณ์” มีอาณาเขตกว้างขวางมาก มีเนื้อที่ไม่ต่ำกว่า ๑๒ ไร่ สระน้ำอันกว้างใหญ่อยู่ทางหลังบ้านติดต่อกับสวนดอกไม้ มีศาลาพักร้อนอยู่หลังหนึ่ง เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับเมีย ฯ ของสี่สหายนั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่ที่ศาลาหลังนี้ พอแลเห็นมนุษย์กบ ทุกคนก็ลุกขึ้นยืนมองดูอย่างขบขัน

“อ้อ---ไม่เลวไวย ดิเรก” เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดเสียงหัวเราะ “ให้ดินตายเถอะ แกนี่มันเก่งเกินมนุษย์เสียแล้ว”

ดิเรกยิ้มแก้มแทบแตก

“ไม่มีอะไรที่ผมทำไม่ได้ การสร้างเครื่องดำน้ำแบบมนุษย์กบบางที่คุณอาจจะเข้าใจว่า ผมสร้างเลียนแบบมนุษย์กบของหน่วยพรคนาวิกโยธินอเมริกัน ความจริงผมสร้างมนุษย์กบได้ก่อน”

“อ้อ---จั้นระอะ”

“ออไรน์ เมื่อครั้งอยู่อินเดีย ผมเคยสร้างเครื่องแบบมนุษย์กบให้ท่านมหาราชาจันทรภุมารมาแล้ว”

“อินเดียอีกแล้ว” ประไพพุดขึ้นดัง ๆ “เริ่มทดลองเถอะคะคุณหมอ ไพอายากดูเต็มพืดแล้ว”

“ออไรน์---ออไรน์ ไอจะทดลองให้ดูเดี๋ยวนี้”

ที่ศาลาพักร้อนเต็มไปด้วยคนใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชราภรณ์” ที่หลังไหลกันเข้ามาชมการทดลองจนเบียดเสียดเหยียดกัน ดร. ดิเรกสั่งให้เจ้าคุณปัจฉิม ฯ พล, นิกรและกิมหงวนลงน้ำได้ มนุษย์กบทั้ง ๔ คนพากันเดินลงบันไดทำน้ำอย่างสง่าผ่าเผย และแล้วก็ดำหายลงไปใต้น้ำ ท่ามกลางความตื่นเต้นของผู้ที่ยืนดูการทดลองอยู่

เกือบ ๕ นาที ที่มนุษย์กบดำอยู่ในน้ำ คุณหญิงวาดชักหน้าเสียเขยิบเข้ามายืนข้างดิเรกแล้วกล่าวถาม

“ถ้าเผื่อดำแล้วไม่โผล่จะว้ายังไง พอดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มตอบหน้าตาเฉย

“ต้องโผล่ครับผมรับรอง วันนี้ไม่โผล่อีกสองวันก็ลอยขึ้นมาเอง”

“อ้าว” คุณหญิงตะโกน “พุดอะไรอย่างนี้พอดิเรก เธอมั่นใจหรือเปล่าว่าเครื่องหายใจใต้น้ำจะใช้การได้ดี”

ดร. ดิเรกหัวเราะ

“ถ้ามั่นใจก็ไม่ต้องทดลองนะซีครับ ที่ทดลองให้ดูก็เพราะยังไม่มั่นใจ ใจเย็น ๆ เถอะครับ หากมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นก็พอจะช่วยกันได้ เพราะน้ำในสระนี้ไม่ลึกจนเกินไป”

“ว่า---ยังงั้นเครื่องดำน้ำของเธอมันก็เฮงชวยนะซี”

คราวนี้ดิเรกชักรำคาญใจที่ถูกรังแกมั่ง

“เฉยเถอะครับ คุณอาเฉย ๆ ดึกว่า”

คุณหญิงวาดลืมตาโพล่ง

“เฉยตะหวัทตะบวยอะไรเล่า ลูกหลานอาดั่งสองคน ดีไม่ดีเจ้าพลกับเจ้ากรรมน้ำตายจะวายังไง”

นายแพทย์หนุ่มยกมือเกาศีรษะ

“ปู่เฒ่า--พ่อตามก็ค้ำน้ำเหมือนกันนะครับ บอกว่าเฉย ๆ ยังจะพูดมากอีกแล้วกัน”

มนุษย์กบค่อย ๆ ไผลขึ้นมาบนผิวน้ำที่ละคน หลังจากดำอยู่ในน้ำราว ๑๐ นาที นิกรเหวี่ยงปลาซ่อนตัว เบื่อเริ่มตัวหนึ่งลอยละลิวขึ้นมาบนศาลาท่าน้ำ

“ไฟจ๋า เอาจปลาไปให้ยายอ้อมแกงกินเย็นนี้”

คนคูหัวเราะครืน แล้วเสียงตบมือให้เกียรติมนุษย์กบก็ดังสนั่นหวั่นไหว ดร. ดิเรกโยนกลองยาเส้นลงไป ในน้ำและร้องบอกกิมหงวน

“อ้ายเสีย ดำลงไปเก็บกลองให้กันหน่อยไวย”

เสียหงวนอมยิ้ม ยกมือขวาโบกให้แก่นายแพทย์หนุ่ม แล้วดำลงไปใต้น้ำอย่างคล่องแคล่วน่าดู ไม่ถึง นาทีเขาก็ไผลขึ้นมา โยนกลองยาเส้นต้นฮิลมาบนศาลา กลองยาเส้นหล่นลงกลางกระบานเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ดัง โป๊ก

พวกมนุษย์กบดำผุดดำว่ายกันอย่างสนุกสนาน ดร. ดิเรกก็มดงเก็บกลองยาเส้นซึ่งตกอยู่บนพื้นแล้ว กล่าวกับคุณหญิงวาด

“คุณอาเชื่อหรือยังครับว่า มนุษย์กบของผมสามารถจะมหนีบเครื่องเพชรและกระเป๋าเงินของคุณอาได้”

คุณหญิงวาดเต็มไปด้วยความเลื่อมใส

“เชื่อซี พ่อดิเรกเก่งอะไรอย่างนี้ อาสงสัยว่าเธอไม่ใช่คนเสียแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มทำคายน

“ผมไม่ใช่คน....”

“ถูกแล้ว เธอควรจะเป็นเทวดา”

ดิเรกถอนหายใจโล่งอก เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เมื่อรู้สึกของท่านเจ้าคุณเอื้อมมือมาเขี่ย แขนเขา

“ว่าไงครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ปลดนาฬิกาข้อมือออกมาจากข้อมือของท่าน

“มนุษย์กบของแก มองเห็นอะไรต่ออะไรใต้น้ำอย่างถนัดชัดเจนดีหรือดิเรก”

ดร. ดิเรกพยักหน้า

“ออไรน์”

“ถ้ายังงั้นอาจะโยนนาฬิกาของอาลงไปใต้น้ำ ให้เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ช่วยงมให้”

“เอาซีครับ อย่างว่าแต่นาฬิกาเลยครับ แม้แต่เข็มเล่มเล็ก ๆ มนุษย์กบของผมก็สามารถที่จะค้นหาได้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะหึ ๆ

“อือ---สำคัญไวย” แล้วท่านก็มอดดูเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ เพื่อนเกลอของท่านซึ่งกำลังลอยอยู่ในน้ำ “เจ้าคุณครับแสดงงมนาฬิกาให้ผมดูหน่อยซี”

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ วายมาเกาะบันไดน้ำ

“เอาซีครับ โยนลงมาเออะเจ้าคุณ”

เจ้าคุณประสิทธิ์โยนนาฬิกาข้อมือราคา ๒,๐๐๐ บาทไปกลางสระ พร้อมกับร้องตะโกนบอกเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ เพื่อนเกลอของท่าน

“เจ้าคุณ ผมโยนลงไปแล้ว”

นิกรรีบดำลงไปใต้น้ำทันทีโดยที่ไม่มีใครทันสังเกตเห็นเขา พลกับกิมหงวนและเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ พวกเขาดำลงไปใต้น้ำ มนุษย์กับต่างว่ายน้ำได้คล่องแคล่วเหมือนกับปลา การหายใจก็สะดวกเหมือนอยู่บนบก ทั้งนี้ก็ด้วยประดิษฐ์กรรมอันวิเศษของ ดร. ดิเรกนั่นเอง

นาฬิกาเรือนทองของเจ้าคุณประสิทธิ์วางอยู่บนโคลนมองแลเห็นถนัด นิกรรีบหยิบใส่กระเป๋าจับพลัน พอแลเห็นพอดตาและเพื่อนเกลอทั้งสองว่ายน้ำเข้ามา นายจอมทะเล้นก็แก้งทำเป็นค้นหา

มนุษย์กับทั้ง ๔ ช่วยกันค้นหานาฬิกาข้อมือเรือนทองอย่างสุดความสามารถ ใช้เวลาทำงานใต้น้ำเกือบ ๑๕ นาที ก็พากันโผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำ ท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อจของใครต่อใคร

“ได้ใหม่ครับ” เจ้าคุณประสิทธิ์ร้องถาม

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ถอดหน้ากากออก ว่ายน้ำตามสามสหายเข้ามาเกาะบันได แล้วเงยหน้าขึ้นพูดกับประมุขที่บ้าน “พัชรภรณ์”

“หาไม่พบเจ้าคุณ น่ากลัวจะจมโคลนเสียแล้ว ก้นสระโคลนมากเหลือเกิน”

เจ้าคุณประสิทธิ์หน้าจ๋อยทันที

“หาไม่พบ....ตายท่า เรือนหนึ่งตั้งสองพันบาท”

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขี้ยวกับเจ้าคุณผิวของท่าน

“ดันโยนมันลงไปทำไมล่ะหา ของมันอยู่ดี ๆ แทะ ๆ ไม่เข้าเรื่องเลย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

“ก็ฉันอยากจะดูความสามารถของมนุษย์กับนะซี ว่า--ช่วยจริงไฉน เพิ่งซื้อมาได้ไม่ถึงอาทิตย์”

คุณหญิงวาดทำหน้าฉงน

“แล้วเรือนเก่าไปไหนเสียล่ะคะ”

“อ้ายกรหลานชายของเธอนะซีมันขโมยเอาไปจำหน่าย”

คุณหญิงวาดเปลี่ยนสายตามาที่หลานชายจอมทะเล้นของท่านทันที

“อ้ายกร”

นิกรโบกมือ

“อย่าไปเชื่อครับ คุณอาหาเรื่องผม”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เอ็ดตะโรลั่น

“หน้อยหาเรื่อง อ้ายแห้วมันบอกข้านี้หว่าว่าแกใช้ให้มันเอานาฬิกาข้อมือของฉันไปจำหน่ายไว้ที่โรงจำนำสามย่าน ๘๐๐ บาท”

นิกรทำหน้ากระเรียกระวาดชอบกล

“คุณอาอย่ากระดุกนัก ผมต้องเล่นแบบนี้ มีอย่างเรอะวันนั้นผมขอเงิน ๙ บาทให้แจ็กเต้าหู้ทอด คุณอาบอกว่าไม่มี”

คุณหญิงวาดแทนที่จะโกรธนิกร ท่านกลับหัวเราะชอบใจ ส่วนเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำปากขมุขมิบ แต่พอเห็นมนุษย์กับทั้ง ๔ คนจะขึ้นมาบนศาลาน้ำ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ก็รีบร้องบอก

“อย่าเพิ่งขึ้นซี ช่วยกันดำหาอีกทีเถอะวะ ของมันหลายสตางค์ น่าเสียดายไว้ย”

อาเสี่ยวว่า “น่ากลัวจะไม่มีห้วงครับคุณอา ของมันเล็กนิดเดียวเท่านั้น”

“เถอะน่า ลองดูอีกที ไหว้ละวะ”

เสี่ยวหงวนอมยิ้ม

“ไหว้ซีครับ แล้วผมจะดำให้”

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว

“โอ้--- อ้ายท่า.....”

กิมหงวนหัวเราะลั่น

“เอาไว้ยพวกเรา ช่วยกันดำหาหน้าพิกาน้อย ค่อย ๆ เอาเมื่อคลำตามโคลน แต่อย่าไปคลำเอาหัวคุณอา
เข้าละ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกฝ่ามือผลักหน้าเสี่ยวหงวนเต็มแรง

“ทะเลิ่งนักอ้ายเปรต”

ครั้นแล้วมนุษย์กับทั้ง ๔ คนก็พากันดำลงไปใต้น้ำอีก พอพวกมนุษย์กับหายลงไปใต้น้ำ ดร. ดิเรกก็หัน
มาพูดกับเจ้าแห้ว

“เฮ้ย---ยู ขึ้นไปที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เอาหีบเครื่องเรดาร์ขนาดเล็กของไอมาให้ที”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น

“รับประทานเอามาทำไมครับ”

“ไอจะใช้เครื่องเรดาร์สำรวจนาฬิกาข้อมือที่จมอยู่ก้นสระด้วยเครื่องมือพิเศษของไอ ประเดี๋ยวนี้ก็รู้หรื
อกว่ามันจมตรงไหนแน่ ไปซี”

“ว้า” เจ้าแห้วร้องลั่น “รับประทานใช้ซะเรื่อย” พูดจบก็หมุนตัวกลับ

ก่อนที่จะก้าวเท้าออกเดิน คุณหญิงวาดได้ยกเท้าเหยียงลูกแปดถูกกันเจ้าแห้วดังพลັก

“นี่แน่ะ นี่แน่ะ บ่นเล็กบ่นน้อย ประเดี๋ยวแม่ซุ่มหมอบเลย หมั่นไ้สำนักอ้ายห้าร้อยย หน้าทีของเ็งก็คือ
คอยรับใช้ข้าและลูกหลานของข้าทุก ๆ คนในบ้านนี่”

เจ้าแห้วหน้าจ๋อย ยกมือลูบคลำกันเดินตีหน้ากะเรียกระวาดออกไปจากศาลาท่านั้น

พลพรรคมนุษย์กับทั้ง ๔ คน หายลงไปก้นสระเกือบสิบนาทีก็โผล่ขึ้นมาจากน้ำทีละคน เจ้าคุณปัจจนึก
ฯ ร้องบอกเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ เสียงลั่น

“หาไม่พบเจ้าคุณ น่ากลัวจมโคลนแล้ว”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“สูญแน่ครับ ผมเลิกโคลนจนทั่วสระแล้ว จนกระทั่งพญานาคแกต่อว่าพวกเราทำน้ำขุ่น”

คุณหญิงวาดหัวเราะ ที ๆ

“พญานาคตะหวักตะบวยทีไหนวะอ้ายกร”

มนุษย์กับทั้ง ๔ คนว่ายมาที่บันไดนั้นและพากันขึ้นมานบนศาลา เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ หน้าตาหม่นหมอง
เพราะเสียดายนานาฬิกาข้อมือเรือนทองของท่าน ท่านเดินเข้ามากล่าวกับนายพัชราภรณ์

“ลองดำหาอีกทีเถอะลูก”

พลลั่นสี่ระชะ

“ไม่มีครับคุณพ่อ พวกผมช่วยกันค้ำยันตามโคลนหาจนทั่วแล้วไม่มีเลย”

ดร. ดิเรกเห็นเจ้าแห้วหิ้วเบรตาร์ของเขาเดินตรงเข้ามาที่ศาลาทำน้ำ นายแพทย์หนุ่มก็พูดขึ้นดัง ๆ

“เวท เอ มินิต... เครื่องเบรตาร์ของไอมาแล้ว ประเดี๋ยวก็คงรู้ว่านากาของคุณอามั่นจมอยู่ตรงไหน”

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กดังขึ้นอีก ทุกคนพากันสนใจในเรื่องเครื่องมือพิเศษของ ดร. ณรงค์ฤทธิ์ เจ้าแห้วถือหีบคล้ายวิทยุกระเป๋าหิ้วเดินเข้ามาส่งให้ดิเรก เขารับมาจากเจ้าแห้วแล้ววางลงบนโต๊ะ เปิดหีบขึ้นแล้วอธิบายให้คุณหญิงทราบ

“นี่แหละครับ เครื่องเบรตาร์ที่ผมใช้สำรวจกล้องเครื่องเพชรและกระเป๋าเงินของคุณอาในวันพรุ่งนี้”

คุณหญิงวาดมองดูด้วยความสนใจ

“เครื่องนี้จะบอกให้เธอรู้ว่า มันจมอยู่ตรงไหนยังงั้นแหละ”

“ออไรน์ คอยดูนะครับ ผมจะเปิดเครื่องเดี๋ยวนี้แล้วผมจะทราบทันทีว่านาฬิกาข้อมือของคุณอาจมอยู่ตรงไหน พอรู้ที่ผมก็จะบอกให้เจ้าพลหรืออ้ายหวนลงไปงมขึ้นมา”

คณะพรรคสี่สหายเงียบกริบ ทุกคนเข้ามาห้อมล้อมจับกลุ่มมองดูเครื่องเบรตาร์พิเศษของ ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ แต่ไม่มีใครรู้เรื่อง คงเห็นแต่เข็มหน้าปัทมวิ้งไปมา นายแพทย์หนุ่มหมุนอะไรต่ออะไรยุ่งไปหมด

คุณหญิงวาดอดรันทนดูต่อไปไม่ได้ก็พูดโพล่งขึ้น

“ว่า---เครื่องเฮงชวยไว้อย่างไร คุณไม่รู้เรื่อง”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้นทันที ดร. ดิเรกมองดูคุณหญิงวาดอย่างหัวเสีย

“อย่าว่าแต่คุณอาเลยครับ ผมเป็นผู้ประดิษฐ์มันขึ้นเอง ผมยังมองไม่รู้เรื่อง”

คุณหญิงยิ้มแห้ง ๆ

“ก็นั่นแหละซี อาถึงว่าเครื่องเฮงชวย”

ดิเรกวงวนอยู่กับเครื่องเบรตาร์ของเขาต่อไป จนกระทั่งเจ้าคุณปัจฉิม ๕ กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ว่าไงดิเรก พบที่นาฬิกาข้อมือหรือยังไว้อย่างไร อาจะได้ลงไปงมเอาขึ้นมาให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕”

ดร. ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ไม่ต้องลงไปงมหรือครับ นาฬิกาเรือนนั้นอยู่ในกระเป๋าแกงอ้ายกรนี่เอง”

นายจอมทะเล้นสะดุ้งโหยง

“เฮ้ย---อย่ามาหาเรื่องไว้อย่างไร”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“เอาคืนให้คุณอาท่านดี ๆ เถอะ อย่าปฏิเสธเลยนะ เครื่องเบรตาร์ของกันมันกระซิบบอกกันว่านาฬิกาเรือนนั้นอยู่ในกระเป๋าแกงของแก”

กิมหวนหน้าตื่น

“เบรตาร์กระซิบได้ด้วยหรือหมอ”

“ออไรน์ มันเป็นเบรตาร์พิเศษแบบหลายกระซิบกันกลักรับรองว่าไม่มีนักวิทยาศาสตร์หรือนักประดิษฐ์คนใดในโลกนี้จะสร้างเบรตาร์แบบนี้ได้เว้นแต่กันคนเดียวเท่านั้น”

คราวนี้คณะพรรคสี่สหายต่างพากันมองดูนิกรเป็นตาเดียว นายจอมทะเล้นล้วงกระเป๋าแกงข้างขวาหยิบนาฬิกาข้อมือเรือนทองออกมาแล้วก็ค้อนดิเรก

“ชิบหาย เก่งจนเกินมนุษย์”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ปราดเข้ามายกมือเชกกระบาลนิกรดังป๊อก

“เอามาเนี่ย แก่สำคัญนัก”

นิกรพินหัวเราะส่งนาฬิกาคืนให้อาเชยของเขาด้วยความเสียตาย คุณหญิงวาดกระโดดกอด ดร. ดิเรก แสดงกิริยาตื่นเต้นจนออกนอกหน้า

“วิเศษมากพ่อดิเรก ยิ่งคิดก็ยิ่งเห็นเธอไม่ใช่คนแน่ ๆ เก่งอะไรอย่างนี้ เครื่องเพชรและเข็มขัดทองของ อาจจะมีหวังได้คืนแน่นอน”

ดร. ดิเรกยิ้มแป้น

“ออไร่นี่ คุณอารมณ์ใจเถอะครับ ผม.....ดีอกเตอร์ดิเรกไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จ ท่านมหาราชาราม ชิงค์....”

คุณหญิงวาดโบกมือ

“พอแล้ว” แล้วท่านก็หัวเราะ “เรื่องมหาราชาและเมืองอินเดียของเธอ ถ้าหากว่าลำบากนักละก็อยู่ที่หลัง อย่าเล่าดีกว่า”

การทดลองมนุษย์กับสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ คณะพรรคสี่สหายและพวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชราภรณ์” ตื่นเต้นแปลกใจไปตามกัน ทุกคนพากันสรรเสริญเยินยอนนายแพทย์หนุ่มซึ่งมีความสามารถผิดมนุษย์

บายวันรุ่งขึ้น

ก่อนเวลา ๑๕ น. เพียงเล็กน้อย เรือยนต์ปิกนิกเครื่องกลางลทาสีขาวลำหนึ่งลอยแท้งตั้งอยู่กลางลำแม่น้ำเจ้าพระยาตอปากคลองบางกอกน้อย พล, นิกร, กิมหงวน ดร. ดิเรกกับเมีย ๆ ของเขาพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนึก ฯ ,เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาดและเจ้าแก้วอยู่กันพร้อมหน้า

เรือลำนี้เป็นเรือยนต์สองชั้นขนาดใหญ่ มีเครื่องบำรุงความสุขพร้อม เช่น ตู้เย็น วิทยุ เครื่องกำเนิดไฟฟ้า มันเป็นเรือยนต์ขนาดใหญ่ราคา ๘ แสนเศษ สำหรับกิมหงวนใช้ท่องเที่ยวหัวเมืองชายน้ำ มีลูกเรือ ๖ คน นายท้ายเรือและอินยิเนียร์ ๒ คน ล้วนแต่เป็นคนเก่าแก่ของอาเสี่ยกิมหงวน

“ศรีสาคร” ออกจากอู่สามเสนเมื่อตอน ๑๐.๐๐ น. ตรง แล่นทวนน้ำบายหน้ามาคลองบางกอกน้อยอันเป็นจุดหมาย ดร. ดิเรกตระเตรียมการไว้พร้อมสรรพ ด้วยความเชื่อมั่นในความสามารถของตัวเองว่าอย่างไรเสีย เครื่องเพชรอันมีค่าและเข็มขัดทองคำของคุณหญิงวาดที่จมอยู่กับแม่น้ำเจ้าพระยาจะต้องได้คืนอย่างแน่นอน

ณ. บัดนี้ ดร. ดิเรกกำลังตรวจดูตำแหน่งเครื่องเพชรและเข็มขัดทองคำจากเครื่องเรดาร์พิเศษของเขา เขาสั่งให้นายท้ายเรือเดินเครื่องเบา ๆ เพื่อให้เรือลอยนิ่งเฉยจะได้สะดวกแก่การค้นหา คุณหญิงวาดยืนอยู่ข้างนายแพทย์หนุ่มตลอดเวลา ส่วนคณะพรรคสี่สหายสนุกสนานกันอยู่ทางหัวเรือชั้นบน มีการเลี้ยงเหล้าและกับแก้มักกันอย่างครื้นเครง เสียงเครื่องวิทยุ ๑๒ หลอดถูกเปิดตั้งกังวานลั่นแม่น้ำ บรรดาเรือต่าง ๆ ที่ผ่านไปมาพากันมองดูเรือ “ศรีสาคร” อย่างชื่นชม

นายแพทย์หนุ่มได้ทราบตำแหน่งกล่องเครื่องเพชรและกระเป๋าเงินของคุณหญิงวาดแล้ว มันจมอยู่กับแม่น้ำห่างกัน ๒๐๐ เมตร

เขาเปิดเครื่องเรดาร์ของเขา แล้วหันมามีกับคุณหญิงวาด

“เครื่องเพชรกับเข็มขัดทองคำของคุณอา ยังอยู่เรียบร้อยครับ”

“หา อยู่ไหน”

“อยู่กันแม่น้ำนะซีครับ แต่กระเป๋าเงินของคุณอาจมอยู่ห่างจากกล่องเครื่องเพชรมาก”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ

“เธอรู้ได้ยังไงนะพ่อดิเรก อาี่ยมมองดูอ้ายเครื่องนี้ตั้งนานแล้ว เห็นแต่เข็มมันแกว่งทอกแทกไปมา อันโน้นขึ้นอันนี้ลงพุ่งไปหมด”

ดร. ดิเรกหัวเราะชอบใจ

“คุณอาไม่รู้เรื่องหรือครับ ครั้นผมจะอธิบายให้ฟังก็คงไม่รู้เรื่องอีกนั่นแหละ เข้าทำนองสี่ขอให้ควายฟัง”

“อู๋ตาย ทำไมเปรียบเทียบยังงี้ละ”

ดิเรกขมวดคิ้วย่น

“โอ---คนไทยถือหรือครับ”

“ก็ถือนะซี มีอย่างหรือว่าอาเป็นควาย”

ดร. ดิเรกจู้ปาก

“ซอรี ฝรั่งเขาไม่ถือหรือครับ ขึ้นไปข้างบนเถอะครับ ผมจะจัดการให้มนุษย์กับลงมเครื่องเพชรของคุณอาเดี๋ยวนี้”

คุณหญิงวาดมีสีหน้ายิ้มแฉ่งแจ่มใส ตีอกตีใจที่จะได้เครื่องเพชรราคาแสนกลับคืนพร้อมด้วยเข็มขัดทองคำของท่านซึ่งใส่ไว้ในกระเป๋าเงิน ท่านเดินตามนายแพทย์หนุ่มออกมาจากห้องทำยเรือขึ้นบันไดไปขึ้นบนตรงมายังห้องโถงหัวเรือ

สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ นั่งร่วมโต๊ะดื่มวิสกี้และกินกับแก้มักกันกลางแม่น้ำเจ้าพระยา ส่วนแม่เสื้อทั้งสี่ยืนจับกลุ่มเกาะราวลูกกรงเรือมองดูเรือแพและทิวทัศน์สองฟากฝั่งแม่น้ำ ประไพถ่ายรูปเล่นโก้ ๆ โดยมีแต่กล้องอย่างเดียวแต่ไม่มีฟิล์ม

ดร. ดิเรกพาคุณหญิงวาดเดินเข้ามาในห้องโถงหัวเรือ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ แลเห็นคุณหญิงของท่านก็แสดงสีหน้าไม่ใคร่พอใจนัก

“หายลงไปในห้องทำยเรือกับเจ้าดิเรกสองต่อสองตั้งเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ลงไปทำอะไรกันนะคุณหญิง”

คุณหญิงวาดยักคิ้วแฉลบ

“มันเมื่อยแข็งเมื่อยขาอะ ดิฉันเลยวานพ่อดิเรกแกววด”

ดร. ดิเรกทำคอย่น

“เดี๋ยวผมก็ถูกคุณอาผู้ชายตีตบหน้าเท่านั้นเอง”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะลั่น เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“ว่าไงไว้หม่อ การตรวจหาเครื่องเพชรด้วยเครื่องเรดาร์ของแกได้ผลหรือยัง”

“ออไรน์ เรียบร้อยแล้วครับ แล้วเขาก็เดินมาหยุดยืนระหว่างเพื่อนเกลอทั้งสาม “เตรียมตัวลงน้ำไว้ แกสามคนกับคุณพ่อ”

นิกรจู้ปากจึกจึก

“ลงไปหาหอกอะไรเล่า วิสกี้ยังอยู่อีกตั้งครึ่งขวดกับแก้มักยังอยู่อีกหลายจาน รอให้แดดมันอ่อนกว่านี้หน่อยเถอะร้อนจะตายโหง”

ดร. ดิเรกทูดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่งพลผสมวิสกี้โซดาส่งให้

“ดื่มเสียหน่อยหม่อ”

“แหงคิ้ว” แล้วดิเรกก็เอื้อมมือรับแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นมาจิบ ก็มหงวนหยิบซ่อมตักเนื้อย่ำขึ้นหนึ่งป้อนให้นายแพทย์หนุ่ม

คุณหญิงวาดเดินวนเวียนไปมารอบห้องนาน ๆ ก็มองลงไปใต้น้ำ คณะพรรคสี่สหายตี้มเหล่าและสนทนากันอย่างครั้นครวญ ก็มหงวนตะโกนสั่งกลาสีเรือคนหนึ่งให้บอกนายท้ายทอดสมอกกลางน้ำและให้ดับเครื่องเรือได้

“ศรีสาคร” ลอยลำนิ่งเฉย สมองเหล็กตัวใหญ่ถูกโยนลงไปก้นแม่น้ำแล้ว เครื่องยนต์หยุดทำงานแต่เครื่องกำเนิดไฟฟ้าคงทำงานต่อไป เพื่อให้เจ้านายได้ฟังวิทยุได้ใช้พัลลภ

ในที่สุดคุณหญิงวาดก็ส่งเสียงเอ็ดตะโรขึ้นมาดัง ๆ

“นี่จะมากินเหล้ากันหรือจะมางมของให้ฉัน เมื่อไหร่จะได้ฤกษ์เสียทีไว้ย ฎำราคาญเต็มทนแล้ว”

นิกรชำเลืองตามองดูอาชของเขาแล้วรีบผลมวิสกี้โซดาใส่แก้ว ลูกขึ้นถือแก้วเอามาส่งให้คุณหญิงวาด

“เฉย ๆ เถอะครับ ประเดี๋ยวพวกผมงมให้ การดำนํ้าลึก ๆ อย่างนี้ก็ต้องกินเหล้าปลุกใจให้เข้มแข็งเสียก่อน พวกเราต้องเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตนะครับ ถ้าหากว่าพบปลาหมึกยักษ์เข้าก็ต้องมีการต่อสู้กันชนิดหนอยได้กินเหล้าตั้ง ๆ หน้าปลาหมึกยักษ์ก็ปลาหมึกยักษ์เถอะ ผมจะจับมันขึ้นมาบั้งกินกะเหล้าเลยไม่เชื่อคอยดูซีครับ”

คุณหญิงวาดอดหัวเราะไม่ได้

“ปลาหมึกยักษ์ตะหวักตะบวยอะไรกันวะอยู่ในแม่น้ำ”

“แล้วกัน ก็ทะเลกับแม่น้ำมันติดต่อกันนี่ครับ ปลาหมึกยักษ์ในทะเลเงินหลุดเข้ามาในอ่าวไทย แล้วก็เข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยา โธ่เจ้ข้างไม่รู้จะอะไรเสียเลย”

คุณหญิงโกรธจนตัวสั่น

“เจ้” ท่านตะโกนสุดเสียง “นี่แกเรียกฉันว่าเจ้หรือนี่”

นิกรถอยหลังกรูด

“เดี๋ยว เดี๋ยวครับ อย่าเพิ่งทำตาเท่าไข่มุขาน เจ้เนะภาษาจีนเขาแปลว่าพี่สาว แต่ภาษาเอสกิโมเขาแปลว่าอา”

“ภาษาพ่อมึงนะซี” คุณหญิงวาดตวาดแว๊ด “แกยัดเหล้าเข้าไปจนสะเงาะสะเงะอย่างนี้ แล้วแกจะลงดำนํ้าได้อย่างไร”

นิกรโบกมือ

“รับรองครับ มือขึ้นผมยิงเมายังดำนํ้าแก่ง ถ้าไม่กินเหล้าดำไม่ไหว คุณอาล่อชะกั้งซีครับ เพื่อความครึกครื้นในหมู่คณะ เอาน้อยนำเจ้”

คุณหญิงวาดสะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง

“เจ้อีกแล้ว ประเดี๋ยวแม่เตะยกล้อเลยย้ายเปรดนี่อย่าเอาภาษาเอสกิโมมาพูดกับข้าไว้ย ข้าเป็นคนไทย ข้าชอบฟังแต่ภาษาของข้าซึ่งข้าออกเข้าใจดีกว่าภาษาอื่น”

นิกรยื่นแก้ววิสกี้ส่งให้คุณหญิงวาดอย่างนอบน้อม

“ตี้มนิตเถอะครับคุณอา”

“ไม่เอา ฉันตี้มเป็นเมื่อไหร่เล่า”

“ก็เพียงแต่ยกขึ้นกรอกใส่ปาก มันจะยากเย็นอะไรละครับ หนอยน่า ไร่—ผมไม่เคยอ่อนนอนใครอย่างนี้ นะครับ พวกผมกำลังจะเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตเพื่อคุณอา คุณอาที่ควรจะต้องมีสักหน่อย”

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

“เอาก็เอาวะ” แล้วท่านก็รับแก้ววิสกี้มาจากหลานชายของท่านยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว

พอเหล้าเข้าปาก คุณหญิงวาดก็รู้สึกครึ้มใจ ท่านถือแก้วเปล่าเดินเข้ามานั่งร่วมโต๊ะกับคณะพรรคสี่ สหายและนั่งข้างเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาดเอื้อมมือหยิบวิสกี้ที่ต่างประเทศรินลงในแก้วของท่านประมาณ ๒ เบิก แล้วหยิบขวดโซดาแช่เย็นเทลงไป สีสหายกับท่านเจ้าคุณทั้งสองพากันมองดูอย่างตื่น ๆ

“คุณแม่” พลุกพวยขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ “คุณแม่จะดื่มเหล้ากับพวกผมหรือครับนี่”

คุณหญิงวาดยักคิ้ว

“ลองดูหน่อย แม่จะดื่มเพื่อความสวัสดีมีชัยของพวกแก่ที่จะลงดำน้า งมกล่องเครื่องเพชรและกระเป่า เงินให้แม่”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ทราบดีว่าเมียของท่านเวลาเมาเหล้าร้ายกาจที่สุด ทั้งเสียทั้งอาละวาด จึงเอื้อมมือ แหยงแก้วเหล้ามาถือไว้

“อย่าน่า คุณหญิง สุขภาพของเธอไม่มีใครดี อย่าดื่มเลย”

คุณหญิงวาดจึ้ยปาก

“ดื่มนิดหน่อยเป็นอะไรไปนะ ส่งมาเจ้าคุณนี่พิลึกคนจริงเชียว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ยิ้มแห้ง ๆ

“แก้วเดียวนะคุณหญิง”

“ค่ะ”

ท่านเจ้าคุณส่งแก้วน้ำสีเหลืองคืนให้ภรรยาอดรักของท่าน

“แหม—ผสมแก้เสียด้วย วันนี้นึกยังงั้นมานะถึงได้กินเหล้า”

คุณหญิงหัวเราะ

“เพื่อความครึกครื้นในหมู่คณะของเราอย่างไรล่ะคะ”

พุดจบท่านก็ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่มหน้าตาเฉย

“ว่า” เจ้าคุณบัจฉนิก ฯ คราง “คุณหญิงดื่มเหล้ายังกะอ้ายหงวนเชียวนะ ไม่ยอมถอนแก้วเลย”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น คว่าซ่อมจะจิ้มกุ่มทอดแต่แล้วท่านก็เห็นแต่จานเปล่า ๆ คุณหญิงวาดทำตาปริบ ๆ มองดูนิกรหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

“ตะกั๊น้อเห็นกุ่มทอดยังอยู่อีกตั้งหลายตัว เผลอแพล็บเดียวเหลือแต่จานเปล่า ๆ มัวแต่พุดกันแกยัด หมด”

นิกรพยักหน้า

“ครับ ผมชอบกินกับ เหล้าผมไม่ใคร่ชอบ”

คุณหญิงวาดขอให้เสี่ยหงวนผสมเหล้าให้ท่านอีก พลกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ รีบคัดค้านทันที เจ้าคุณ ประสิทธิ์ ฯ อธิบายว่าอากาศกำลังร้อนจัด คุณหญิงดื่มมากเกินไปจะเกิดอาการคลื่นคลั่งขึ้น

ในราว ๑๖.๓๐ น. ดร. ดิเรกก็สั่งพลพรรคมนุษย์กับเตรียมตัวดำน้า วิสกี้ ๒ ขวดและกับแก้มอีกหลาย จานรhapนาสุรไปแล้ว

“ถึงเวลาแล้วครับ ป้า” นายแพทย์หนุ่มกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๕ พ่อตาของเขา แล้วหันมาทางเพื่อน
เกลอทั้งสาม “เตรียมตัวไว้ย่ะ แต่งเครื่องแบบมหรณพไว้ได้แล้วมิวแต่ไอ้เอ๋เดี่ยวจะค่า”

นิกรนั่งยิ้มเพราะรู้สึกอึดอัดแน่นท้องเต็มทน

“ขออนอนพักผ่อนสักสองสามชั่วโมงไม่ได้หรือ”

ดร. ดิเรกแยกเขี้ยว ยกนาฬิกาข้อมือดูเวลา

“๑๖.๐๐ กว่าแล้ว ถ้าแกนอนพักสองสามชั่วโมงกว่าจะได้ลงน้ำก็พอดีค่า”

นิกรอมยิ้ม

“ค่าก็ทำได้ แกเตรียมไฟฟ้าเดินทางที่จะใช้ได้น้ำไว้แล้วกัน น้า---ขอพักก่อนเถอะวะ อิมจะตายอยู่แล้ว”

ดร. ดิเรกชักฉิว

“เมื่อไม่งมก็กลับเรือไว้ย่ะ ชักรำคาญเสียแล้ว”

เสียงหวนหัวเราะ ยกมือตีกันดิเรกดังบ่าบ

“นี่แน่ะ หมั่นไส้นัก หัวก็ไม่ล้านสักนิด ทำไมเป็นคนใจน้อยไปได้”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๕ หยิบจานกับแกลุ่มใบหนึ่งขึ้นมาฟาดกระบวนเสียงหวนดังโพล๊ะ จานใบนั้นแหลก
ละเอียดออกเป็นหลายเสียง

“จำไว้---จำไว้ นี่คือบทเรียนอันมีค่า ต่อไปถ้าแกพูดพาดพิงถึงกระบาลฉันอีก ฉันจะเล่นงานแกให้ยิ่ง
กว่านี้”

กิมหงวนเข็ดตะโรลั่น

“ผมไม่ได้เจตนาว่าคุณอาครับ แล้วกันทำเป็นตุ๊กแกกินปูนร้อนท้องไปได้”

“ไม่รู้ แกอยากพูดถึงกระบาลฉันทำไมล่ะ”

เสียงหวนผลุดลุกขึ้นยืนร้องตะโกนสุดเสียง

“หัวล้าน ๆ ๆ หัวล้านหมื่นเขี้ยว นกตะกรุม, ลูกมะจอก, ล้วนเลียนเตียนโล่งกระบาลไม่มีผม” แล้วกิม
หงวนก็วิ่งโครมครามออกไปจากห้องหัวเรือ

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๕ กับ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ผลุดลุกขึ้นวิ่งไล่กวาดกิมหงวนออกไปจากห้อง ท่ามกลางเสียง
หัวเราะของใครต่อใคร เจ้าแห้วว่าเสียงอหายนึงถึงกับทรุดตัวนั่งยอง ๆ ยกมือกุมท้องน้ำหนูน้าตาไหล

อีกสักครู่หนึ่ง สองเจ้าคุณผู้ศักดิ์ศรีพากันเดินยิ้มแย้มแจ่มใสเข้ามาในห้องหัวเรืออีก คุณหญิงวาด
กั๊กหัวเราะแทบแย้

“พ่อหงวนเป็นยังไงบ้างคะ”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๕ ภูมือไปมาในท่าทางของผู้พิชิต

“ผมกับเจ้าคุณช่วยกันซ่อมหมอบอยู่ข้างห้องเครื่องนั่นเอง”

คุณหญิงวาดสะดุ้งเฮือก

“ตาย---ตายจริง ทำไม่ถึงรุนแรงอย่างนี้ล่ะคะ โธ่หัวล้านหนอยเดียวเท่านั้นล่อเสียสลับเหมือด” แล้ว
ท่านก็หันมาทางเมียรักของเสียงหวน “หนูไปดูพ่อหงวนหน่อยซิแม่กังวลเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้ เดี่ยวเกิดคดีฆาตกรรม
กลางแม่น้ำขึ้นจะเดือดร้อนไปตามกัน”

นวลลอลอสนี่รีระ

“คนอย่างเสียไม่ตายง่าย ๆ หรอกค่ะ ถึงสลบไปประเดี๋ยวกี่ปีน ยมพบาลท่านไม่ยากได้ไปไว้ให้หนัก เมืองนรกหรอกค่ะ”

ทันใดนั้นเอง เสียงหงวนก็เดินกระโดดกระเผลกเข้ามาในห้อง หน้าตาพกซ้ำซ้ำเฉียวเพราะถูกซ้อมสับก สบอม อาเสี่ยคราง ๆ หิง ๆ หน้าสงสาร สองเจ้าคุณหัวเราะชอบใจไปตามกัน

“ไง กล้าดีล้ออีกชีวิตะ” เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดเสียงหัวเราะ

อาเสี่ยค้อนปะหลับปะหลือก

“ไม่ล้อละครับ เล่นยังงี้ผมก็แยะเท่านั้น ทั้งถีบทั้งเตะ ทั้งกระที่บใครจะไปทนไหว”

ดร. ดิเรกขมวดคิ้วนิ้วหน้า ยกมือไขว้หลังเดินวนเวียนไปมารอบห้องด้วยความอดทนระอาใจเหลือที่จะ กล่าว

“เฮ้—ว่าไงไว้ย จะดำเนินากันหรือไม่ดำ ถ้าไม่ดำก็กลับบ้าน”

สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึก ฯ เกรงใจนายแพทย์หนุ่มก็ชวนกันลุกขึ้นทันที พวกเข้เข้าไปในห้องทาง ซ้ายมือเพื่อแต่งเครื่องดำเนินาแบบมนุษย์กับ ดร. ดิเรกก็ออกมาได้พยักหน้าเรียกเจ้าแห้วให้ตามเขาเข้าไปในห้อง เข้มนาฬิกาที่ข้อมือ ดร. ดิเรกบอกเวลา ๑๖.๒๕ น.

“ศรีสาคร” ถอนสมอเดินเครื่องแล้วเล่นเอื่อย ๆ ทวนน้ำมาทางปากคลองบางกอกน้อย เจ้าคุณปัจฉินึก ฯ พล, นิกรและกิมหงวนอยู่ในเครื่องแบบมนุษย์กับครบครัน นิ่งพักอยู่ในห้อง ๆ หนึ่งทางหัวเรือชั้นล่าง ดร. ดิเรก อำนาจการมเครื่องเพชรอย่างแข็งขัน พอเรือแล่นมาถึงจุดหมายนายแพทย์หนุ่มก็ร้องตะโกนให้หยุดเครื่องทอด สมอ นายท้ายเรือรีบปฏิบัติตามคำสั่ง ดร. ดิเรกทันที

แล้วเรือปิคนิกลำใหญ่ก็ลอยลำนิ่งเฉยอยู่กลางแม่น้ำเจ้าพระยา ห่างจากเรือรบลำหนึ่งราว ๕๐ เมตร พวกทหารเรือมองดูตลอดเวลา

เชือกเส้นใหญ่เส้นหนึ่งถูกหย่อนลงไปใต้น้ำหลังจาก ดร. ดิเรกตรวจดูตำแหน่งกล่องเครื่องเพชรจาก เครื่องเรดาร์พิเศษของเขาแล้ว นายแพทย์หนุ่มก็พูดกับสามสหายและเจ้าคุณปัจฉินึก ฯ

“ลงได้ พยายามดालงไปให้ตรงกับเรือเราจุดนี้แหละ กล่องเพชรอยู่ตรงนี้ ส่วนกระเป่าเงินอยู่ข้างหน้า โน่นระหว่างเรือจ้างที่กำลังแจวผ่านเรือเราไป”

พลพรรคมนุษย์กับต่างสวมหน้ากากป้องกันน้ำเรียบริบร้อย ดร. ดิเรกตรวจดูทีละคน ต่อจากนั้นท่านเจ้า คุณปัจฉินึก ฯ ก็ไต่เชือกกลงไปใต้น้ำเป็นคนแรก พล พัชรารภณ์กับเสี่ยหงวนและนิกรตามลงไป มนุษย์กับทั้งสี่คน ด้าหายลงไปใต้แม่น้ำเจ้าพระยาทั้ง ๆ ที่กระแสน้ำกำลังไหลเชี่ยว พลว้ายแยกไปทางหนึ่งเพื่อค้นหากกระเป่าเงินให้ คุณหญิงวาด เจ้าคุณปัจฉินึก ฯ กับเสี่ยหงวนและนิกรว้ายตามกันไปเป็นแถวเรียงเดี่ยว ลีกลงไปทุกทีจนกระทั่ง ถึงก้นแม่น้ำ

กล่องเพชรนอนสงบเสียบอยู่ข้างหน้ามองแลเห็นถนัด นิกรรีบว้ายเข้าไปก้มตัวลงหยิบมันขึ้นมาถือแล้ว พาเจ้าคุณปัจฉินึก ฯ กับเสี่ยหงวนว้ายไปทางนายพัชรารภณ์ ทั้งสี่คนช่วยกันค้นหากกระเป่าหนึ่งจู่เข้าเกือบ ๑๐ นาทีก็ค้นพบ เสี่ยหงวนหยิบขึ้นมาถือไว้ การมกล่องเครื่องเพชรและกระเป่าเงินของคุณหญิงวาดใช้เวลาเพียง ๑๘ นาทีเท่านั้น

ตลอดเวลาที่มนุษย์กับลงทำงานใต้น้ำ เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาดและแม่เสื่อทั้งสี่กับเจ้าแห้วได้ ยืนรวมกลุ่มกันที่ห้องหัวเรือชั้นล่างจ้องตาเข้ม็งมองดูพื้นน้ำเจ้าพระยา ต่างนึกภาวนาขอให้ทุกคนแคล้วคลาด

จากอันตรายหรืออุบัติเหตุ พอแลเห็นสามสหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ โผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำ เสียงถอนหายใจเอือกใหญ่ก็ตั้งขึ้นพร้อม ๆ กัน

ไม่ต้องสงสัยว่าคุณหญิงวาดจะปิติยินดีสักเพียงใดเมื่อแลเห็นนิกรชุกล่องเครื่องเพชรให้ท่านดู

“โอ้ย--- ลิ่นเคราะห์กันที นี้กว่าชวด ฉลุ ขาล เกาะ มะโรง มะเส็งเสียแล้ว พ่อดิเรกเก่งมาก ถ้าไม่ได้ความสามารถของเธอ อาก็คงร้องไห้ไปอีกหลายเดือน” แล้วท่านก็เอื้อมมือรับกล่องเครื่องเพชรกับกระเป่าหนังจระเข้ที่นิกรกับเสี่ยหงวนยื่นส่งมาให้ท่านข้างกราบเรือ

นิกรหันมายิ้มให้กิมหงวน

“อ้ายเสี่ย อย่าเพิ่งขึ้นเรือเลยวะ ดำน้ำไปทางท่าข้างตึกว่า พวกผู้หญิงหลายสิบคนเขากำลังอาบน้ำดำ ผุดดำว่ายกันอย่างสนุกสนาน ไปกระเช้าเขาเล่นเถอะวะ”

กิมหงวนเห็นพ้องด้วย

“เฮอ จริงไว้ยี้ อุดแข็งอุดขาหล่อนเล่น ให้หล่อนเข้าใจว่าเราเป็นจระเข้หรือเงือก แต่เราจะต้องดำน้ำอยู่ในน้ำตลอดเวลา”

นิกรหัวเราะ

“เข้าที่ไว้ยี้ กันจะกระตุกขายายแก่เล่น”

พลกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ปีนขึ้นไปบนเรือ “ศรีสาคร” แล้วอาสาเสี่ยงร้องตะโกนบอกนายท้ายเรือของเขา

“อ้ายชมอย่างเพิ่งออกเรือนะไว้ยี้ ข้าจะดำน้ำเที่ยวเล่นกับอ้ายกรสักครึ่งชั่วโมง เสียตายอีกซิเจนนในพ่อ ไซ้ไปได้เพียงนิดเดียวเท่านั้น”

ก่อนที่จะมีใครคัดค้านว่าอะไร เสียหงวนกับนิกรก็ปล่อยมือจากกราบเรือแล้วดำน้ำหายไป สองสหายไม่มีความจำเป็นจะต้องว่ายน้ำบนผิวน้ำ เพราะท่อออกซิเจนที่ผูกติดอยู่ข้างหลังจะช่วยให้หายใจในน้ำได้ถึง ๓ ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย และรองเท้าพิเศษก็จะช่วยให้ว่ายน้ำได้คล่องแคล่วรวดเร็วกว่าธรรมดา ส่วนหน้ากากปิดหน้าและจมูกจะช่วยป้องกันไม่ให้น้ำเข้าปากและจมูกได้

กิมหงวนว่ายน้ำ นิกรติดตามมาในระยะกระชั้นชิดพอรู้สึกเหนื่อยก็ยกมือคว้าข้อเท้าอาเสี่ยไว้ ปล่อยให้อาเสี่ยว่ายน้ำพาตัวเขาไปด้วย สองสหายอยู่ลึกจากผิวน้ำราว ๒ เมตร

ที่ทำข้างวังหน้า

หญิงชายชาวประชาหลายสิบคนต่างกำลังอาบน้ำขัดสีฉวีวรรณล้างสิ่งโสโครกที่ติดอยู่ให้ออกไป คนเหล่านี้มีทั้งคนไทยและคนจีน ซึ่งล้วนแต่เป็นคนจนชาวห้องแถวหรืออยู่บ้านเล็กเรือนน้อย ไม่มีห้องสำหรับอาบน้ำเหมือนท่านผู้ลากมาดีทั้งหลาย ทุกเช้าแลเย็นจึงพากันมาอาบน้ำที่นี่ เพราะเป็นท่าน้ำที่กว้างใหญ่มีบันไดสำหรับนั่งอาบน้ำหรือซักผ้า อาบกันไปอาบกันมากก็เกิดรู้จักกันขึ้น แล้วก็รักกันได้เสียเป็นเมียผัวกันมีลูกด้วยกัน พาลูกมาอาบน้ำที่นี่อีก

หญิงชราปากปลาร้ารูปร่างผอมแห้งคนหนึ่งชื่อยายแจ่มกำลังนั่งดูตัวอยู่ข้าง ๆ หลานสาวของแก ซึ่งเป็นสาวแรกรุ่งเพิ่งแตกเนื้อสาวเมื่อสองสามวันนี่เอง ยายแจ่มพาดาวเรื่องมาอาบน้ำที่นี่เสมอ พวกหนุ่ม ๆ ไม่มีใครกล้าเกะกะเพราะกลัวปากยายแจ่มนั่นเอง ถ้าลงแกดาใครแล้วแก้มักจะด่าเป็นเดือน ๆ ที่เดียว เห็นหน้าก็ด่า ลับหลังก็ด่า พบใครเข้าก็ด่าฝากไปให้อีก

“ป้าหนูว่ายน้ำออกไปทางกอสวะนั่นหนอยนะป้านะ“ ดาวเรืองพูดยิ้ม ๆ

ป้าแจ่มสั่นศีรษะ

“ไม่เอา ๆ ระเบิดยวเคราะห์ห้ามยามร้ายเงือกหรือพรายน้ำดูดเอาไป กูก็ร้องให้ขี้มูกโปงเท่านั้น อีกไม่กี่วันข้าก็จะตกลงกับอาเสียเขาแล้ว ระหว่างนี้เจ้าจะต้องรักษานวลสงวนตัวให้มากที่สุดหน่อย”

แม่สาวงามลอบค้อนป่าของหล่อน

“แหม---ขอว่ายน้าหน่อยก็ได้ เดียวหนีตามพระเอกก็ไปเลย”

ป่าแจ่มลึมตาโพลง

“อ้อ เอชี่ กูจะได้ตามไปด่าให้ถึงพริกถึงขิง อย่าทำมาพุดที่เล่นที่จริงกับข้านะดาวเรือง เกิดมาทั้งที่เป็นสาวทั้งแท้ ถ้าจะมีฝีมือต้องหาตัวที่มีเงินซื้อวะ” แล้วป่าแจ่มก็สะดุ้งโหยง หันมาทางชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งซึ่งอาบน้ำอยู่ข้าง ๆ “ใครกระแอมวะ ระเบิดยวแม่ด่าไม่เลือกหน้าอินทร์หน้าพรหมเลย”

เสียงกริบ ไม่มีใครกล้าต่อกรรมด้วยแม่แต่เพียงมองดูหน้าป่าแจ่ม ทันใดนั้นเองกิมหงวนก็โผล่ขึ้นมาข้าง ๆ ป่าแจ่มแต่แล้วก็รีบดำหนึไป หญิงชราร้องหวีดสุดเสียงเมื่อแลเห็นใบหน้าของอาเสียมีหน้ากากสวม

“อีหนูขึ้นเร็ว ตะโขงไวย ตะโขงโผล่ขึ้นมาข้าง ๆ ป่า”

นิกรโผล่ขึ้นมาอีกคนหนึ่ง ดาวเรืองหวีดร้องลั่น

“ว้าย ตายแล้ว ไม่ใช่ตะโขงหรือกป่า เขี่ยนะหน้าตาคล้าย ๆ คน”

นิกรยื่นวาบไปหมดทั้งตัว เมื่อถูกหาว่าเป็นสัตว์อัปมงคล เขารีบดำลงไปใต้น้ำ ประชาชนที่กำลังอาบน้ำต่างตระหนกตกใจรีบขึ้นทันที แต่หญิงชายอีกหลายคนเข้าใจว่าคงมีเจ้าหนุ่มทรมาคณะองคนใดคนหนึ่งแก่งัดน้ำไปดูดแข่งดูดชายายแจ่มเล่น ก็ไม่มีใครนึกเกรงกลัวจรเข้หรือตะโขง เพราะอาบน้ำมานานแล้วไม่ปรากฏว่ามีสัตว์ร้ายมากล้ากรายเลย จำพากันอาบน้ำเล่นต่อไปโดยไม่สนใจกับเสียงร้องประกาศของชายายแจ่มปากปลาร้า

นิกรกับเสียหงวนดำเข้ามาทางกลุ่มประชาชนอีก อาเสียดูดขาหญิงสาวคนหนึ่งลากตัวดำหายลงไปใต้น้ำต่อหน้าต่อตาคนหลาย ๆ คน ก่อนที่จมแม่คนนั้นร้องให้คนช่วยเสียงลั่น

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย เงือกดูดฉัน”

คราวนี้ทุกคนต่างพรวดพราดขึ้นจากน้ำทันที เสียหงวนดูดหล่อนลึกลงไปในน้ำประมาณ ๓ เมตร ก็ปล่อยมือออก แม่คนนั้นตาลีตาเหลือกโผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำ ว้ายเข้ามาที่บ้านไร่ร้องเอะอะเอ็ดตะโรจนฟังไม่ได้ศัพท์

สองสหายแก่งัดว้ายขึ้นมาเรีย ๆ กับผิวน้ำแล้วดำลงไปอีก บรรดาประชาชนที่ยืนอยู่บนทำนน้ำต่างหวาดกลัวเข้าใจว่า สองสหายเป็นผีพรายที่มาคอยดูดคนอาบน้ำ เสียงวิพากย์วิจารณ์ดังแช่ไปหมด จนกระทั่งสองสหายโผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำและว้ายมาเกาะขึ้นบนได้

“ผี ผีน้ำไวย” ใครคนหนึ่งร้องขึ้น

“เงือกไวย เงือกตัวผู้ หน้าคล้าย ๆ หมาไวย”

สองสหายสะดุ้งเฮือก ต่างรีบถอดหน้ากากออก แล้วนิกรก็โบกมือให้ใครต่อใคร

“ไม่ใช่เงือก ไม่ใช่ผี ผมเป็นคนธรรมดาเรานี่เองครับ ไม่ต้องตกใจ ผมสองคนมีเครื่องมือพิเศษดำน้ำได้นั่น---เราดำน้ำมาจากเรือยนต์ใหญ่กลางแม่น้ำนั่น”

ความตื่นเต้นประหลาดใจบังเกิดขึ้นแก่ทุก ๆ คน ที่แลเห็นสองสหายอยู่ในเครื่องแต่งกายแบบมนุษย์กับใครคนหนึ่งที่เฉลียวฉลาดกว่าเพื่อนร้องตะโกนขึ้น

“มนุษย์เขียดไวย ไม่ต้องตกใจ เขาเป็นคนเหมือนกับเรานี่แหละ”

“มนุษย์กับควีน ไม่ใช่มนุษย์เขียด โปรดเรียกเสียให้ถูก เราว่าอย่าไปอย่างกบไม่ใช่กระโดดเหิง ๆ ไปอย่างเขียด”

“โอ้--- อ้ายเปรตสองตัวนี่เอง นี่กว่าจรเข้หรือตะโขงเสียอีก แก่เสือกมาจูดขาข้าทำไมวะ อ้ายฉิบหาย”

“อ้าว” นิกรอุทานลั่น “แล้วกันป้า เราคนไทยด้วยกันชาติเดียวกันแท้ ๆ ถูกเนื้อต้องตัวกันนิดหน่อยจะเป็นอะไรเชียว รู้ไหมว่าฉันกับเพื่อนเป็นอะไร ทำมาด่าพล่อย ๆ ประเดี๋ยวซ่อมเสียหรือยกยານี้”

ดาวเรืองรีบลงมาจูดแขนป้าของหล่อน

“ป้าก็อะไรก็ไม่รู้ เออะอะด่าพล่อย ๆ คุณทั้งสองนี่น่าจะจะเป็นนายทหารเรือแน่นอน ทางราชการคงจะทดลองประดิษฐ์กรรมแบบใหม่”

คราวนี้ยายแจ่มหน้าจ๋อย กลัวจะมีเรื่องมีราวในข้อหาหมิ่นประมาท แกกกล่าวกับสองสหายอย่างนอบน้อม

“ขอโทษเออะเจ้าคะ ดิฉันนึกว่าคุณอาบน้ำอยู่แถวนี้แล้วแก้งัดน้ำมาจับโน่นดิงนี้ ดิฉันก็เลยตาเข้าให้ปากดิฉันมันไวไปหน่อยคะ อย่าถือสาคนแก่เลยนะคะ”

กิมหงวนพยักหน้า

“ถือนะไม่ถือหรือก แต่อย่าด่าอีกก็แล้วกัน ง่า----คุณคนนี้นะเป็นหลานคุณป้าใช่ไหมครับ”

ยายแจ่มอมยิ้ม

“ใช่ค่ะ”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นผมอยากจะชวนหลานของคุณป้าลงไปเที่ยวเล่นได้น้ำกับผมสักครู่ คุณป้าจะรังเกียจไหม ผมรับรองว่าไม่มีอันตราย ไต ๆ ด้วยเกียรติของมนุษย์กับ “

ป้าแจ่มสั่นศีรษะ

“อย่าเพิ่งให้หลานสาวของดิฉันเป็นมนุษย์กับเลยคะ ดิฉันขี้เกียจเลี้ยงลูกกบ”

สองสหายหัวเราะลั่น กิมหงวนหันมายิ้มกับนิกร

“ไปเถอะ กลับเรือเราเถอะ มาเบ่งเล่นพอหอมปากหอมคอนิด ๆ หน่อย ๆ พอแล้วขึ้นเบ่งมากเกินไปเดี๋ยวจะเจอของแข็งหรือของมีคมเข้า”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี กลับก็กลับ”

สองมนุษย์กับชวนกันดำลงไปใต้น้ำท่ามกลางความตื่นเต้นแปลกใจของใครต่อใครที่พากันจ้องเขม็งมองดูอยู่ กิมหงวนกับนิกรว่ายน้ำทวนน้ำกลับไปยังเรือ “ศรีสาคร” และว่ายลึกจากผิวน้ำราวสามสี่เมตร

สักครู่หนึ่งสองสหายก็โผล่ขึ้นข้างเรือปิดนิกกล้าใหญ่ ในเวลาเดียวกันกับที่คณะพรรคสี่สหายนั่งจับกลุ่มสนทนากันบนดาดฟ้าเรือ “ศรีสาคร” พวกถูกเรือช่วยกันดึงตัวเสี้ยหงวนและนิกรขึ้นมา ต่างถอดหม้ออีกซิเจนรองเท้าและหน้ากากออกคงเหลือแต่กางเกงขาสั้นคนละตัว แล้วก็พากันขึ้นบันไดไปดาดฟ้าชั้นบน ตรงเข้าห้องโถงหัวเรือ

คุณหญิงวาดแลเห็นนิกรเข้าท่านก็ร้องเรียก

“มาแล้วหรือพ่อตัวดี สำคัญนักมานี่ซี”

นิกรอมยิ้ม

“ให้รางวัลอะไรผมล่ะครับ ผมเป็นผู้มเครื่องเพชรของคุณอาได้”

คุณหญิงวาดทำตาปริบ ๆ

“หนอย – มาทวงรางวัล เดียวก็เสียเท่านั้นเอง สร้อยเพชรของฉันขาดจำนวนไปเส้นหนึ่ง”

นิกรสะดุ้งโหยง

“ฮ้า”

คุณหญิงวาดทำตาลน

“ไม่ต้องทำโก๋ เอาคืนมาเสียดี ๆ ฉันจำของฉันได้ว่าของฉันมีอยู่เท่าไร”

นิกรชักฉิว

“ปู่เฒ่า ให้ผมรอกเลือดออกมาเป็นแท่ง ๆ ให้กำวโปนี่ธรณีสูบ ให้พระแก้วพระกาฬผลาญชีวิตผมซีเอา ผมไม่ได้ยักไว้เลย”

คุณหญิงผลุดลุกขึ้น คว่าหูนิกอบิดค่อนข้างแรง

“แกมันทนสาบานเก่งนัก” แล้วท่านก็ล้วงมือลงไปใ้กระเป๋ากางเกงข้างขวาของนายจอมทะเล้น หยิบสร้อยข้อมือเพชรออกมา “นี่ยังงี้ละ”

คณะพรรค สีสหายหัวเราะครืน นิกอบิดหน้าซอบกล

“เอ---งี้เข้ามาอยู่ในกระเป๋าคงได้ละครับ แปลกใจจริง”

คุณหญิงวาดยกมือตบหน้าหลานชายของท่านค่อนข้างแรง

“ตอแหลตอหลดสาบานพล่อย ๆ”

นิกรฝืนหัวเราะ หันมาทางเสียหงวน

“เฮ้ย อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสียก่อนเถอะวะ ประเดี๋ยวลงมาดองเหล้ากันอีก คืนนี้ได้อนหงายเลย ไปเที่ยววอยุ่ยกกันดีกว่า พงุ่นนี่ค่อยกลับบ้าน”

กิมหงวนเห็นฟ้องด้วย ต่างพากันเดินออกไปจากห้องโถงแดดฟ้าเรือ ต่อจากนั้นอีกสักครู่หนึ่ง “ศรีสาคร” ก็ได้รับคำสั่งให้ถอนสมอและเดินเครื่อง เรือปีคนิกลำใหญ่ของมหาเศรษฐีกิมหงวนค่อย ๆ กลับลำกลางน้ำแล่นขึ้นไปทางเหนืออย่างไม่สู้รีบร้อนอะไรนัก คณะพรรคสีสหายสนุกสนานกันบนแดดฟ้าเรือ เหล้าและอาหารมีมากมายเหลือเฟือ ทุกคนเต็มไปด้วยความสุขตามธรรมชาติของคนมีสตางค์ คุณหญิงวาดดีใจมากที่ท่านได้เครื่องเพชรและเข็มขัดทองของท่านกลับคืน

จบปริบูรณ์